

REFERAT SPRAWOZDAWCZY

Komitecie Centralnego WKP(b) na XIX Zjeździe partii

Referat sekretarza KC WKP(b) tow. G. M. Malenkowa

I

SYTUACJA MIĘDZYNARODOWA ZWIĄZKU RADZIECKIEGO

Towarzysze! Okres, jaki upłynął od XVIII Zjazdu partii, był pełen wydarzeń o światowym znaczeniu historycznym.

Druga wojna światowa wstrząsnęła do gruntu podstawami życia wielu narodów i państw i zmieniła oblicze świata. Wojna, przygotowana przez siły międzynarodowej reakcji imperialistycznej i rozpętana na Wschodzie przez militarystyczną Japonię, na Zachodzie zaś przez Niemcy hitlerowskie, pokrzyżowała plany jej inspiratorów i dzięki bohaterkiej walce narodu radzieckiego zakończyła się nieprzewidywanymi dla imperialistów wynikami.

Zamiast unicestwienia czy też osłabienia Związku Radzieckiego nastąpiło wzmocnienie ZSRR; wzrosł autorytet międzynarodowy Związku Radzieckiego. Zamiast osłabienia i rozgrzebienia demokracji nastąpiło odparcie od kapitalizmu szeregu krajów Europy centralnej i południowo-wschodniej i umocnienie w nich ustroju demokracji ludowej. Zamiast dalszego ujarznienia ludów kolonialnych i krajów zależnych nastąpił nowy potężny wzrost walki narodowo-wyzwoleńczej w tych krajach, zaostrożony kryzys kolonialnego systemu imperializmu. Dotkliwy cios zadało całemu światowemu systemowi imperialistycznemu historyczne zwycięstwo wielkiego narodu chińskiego. Obecnie trzecia część ludzkości jest już wyrwana spod uścisku imperializmu, wyzwolona z kajdan wyzysku imperialistycznego.

W samym świecie kapitalistycznym, w wyniku wojny, trzy wielkie państwa — Niemcy, Japonia i Włochy wypadły z szeregu wielkich mocarstw, zaś Francja i Anglia utraciły swoje dawne pozycje.

Okres powojenny jest okresem dalszego osłabienia światowego systemu kapitalistycznego i wzrostu sił demokracji i socjalizmu.

W dziedzinie ekonomicznej lata po-

wojenne były latami narastania nowych trudności gospodarczych w krajach kapitalistycznych, latami wzmocnionej ekspansji imperializmu amerykańskiego i — w związku z tym — zaostrożenia sprzeczności pomiędzy krajami kapitalistycznymi. Sprzeczności te zostały spotęgowane przez próby kół imperialistycznych znalezienia wyjścia z trudności gospodarczych drogą militarystycznej gospodarki i przygotowania nowej wojny.

W dziedzinie politycznej okres powojenny cechowało powstanie dwóch obozów — obozu agresywnego, antydemokratycznego z USA na czele i obozu miłującego pokój, demokratycznego. W ciągu tego czasu w świecie kapitalistycznym nowym ośrodkiem reakcji i agresji stały się Stany Zjednoczone i stamtąd płynnie obecnie główne niebezpieczeństwo dla sprawy pokoju, dla sprawy wolności i niepodległości narodowej ludów. W obliczu tego niebezpieczeństwa siły miłujące pokój stanęły we wszystkich krajach do zdecydowanej walki w obronie pokoju i niezawisłości narodowej swoich krajów.

Związek Radziecki kontynuował w okresie powojennym swój, przerwany przez wojnę, marsz drogą wskazaną przez XVIII Zjazd partii, drogą pokojowego rozwoju i stopniowego przejścia od socjalizmu do komunizmu. Lata powojenne były latami wielkich osiągnięć w przemyśle i transporcie, w rolnictwie, we wszystkich dziedzinach nauki, kultury i sztuki. Jednocześnie były to lata dalszego utrwalenia ustroju radzieckiego, umacniania moralno-politycznej jedności społeczeństwa radzieckiego i przyjaźni między narodami naszego kraju.

Przez wszystkie te lata Związek Radziecki toczył aktywną walkę o zachowanie i umocnienie pokoju na całym świecie.

Rozpatrzymy podstawowe zagadnienia sytuacji międzynarodowej.

japońskich kolonizatorów nastąpił wielki rozwój gospodarki. Produkcja przemysłowa wzrosła już w 1949 roku czterokrotnie w porównaniu z rokiem 1946. Na wsi po przeprowadzeniu przez Rząd Ludowo-Demokratyczny reformy rolnej, obszar zasiewów zwiększył się prawie o 25 procent. Znacznie wzrosła wysokość plonów wszystkich roślin uprawnych. Napad imperialistów amerykańskich przerwał pokojową, tworzącą pracę mas ludowych Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej. Amerykańskie i inne wojska, występujące pod flagą ONZ, w barbarzyński sposób burzą spokojne miasta i wsie Korei północnej, jej przemysł i rolnictwo.

Wielkie sukcesy osiągnęła Mongolska Republika Ludowa w rozwoju swej ekonomiki. Z roku na rok rośnie i umacnia się gospodarka narodowa republi-

o boju demokratycznego i rynek krajów agresywnego obozu imperialistycznego. Rozpad jednolitego rynku światowego stanowi najważniejszy wynik ekonomiczny drugiej wojny światowej i jej następstw gospodarczych.

Dwa rynki światowe rozwijają się w przeciwnych kierunkach. Nowy demokratyczny rynek światowy nie zna trudności zbytu, gdyż chłonność jego zwiększa się z roku na rok, zgodnie z bezkryzysowym wzrostem produkcji w krajach obozu demokracji, gdyż nieprzerwany wzrost produkcji wszystkich krajów obozu demokratycznego coraz bardziej rozszerza chłonność rynku demokratycznego. Z drugiej strony mamy drugi, imperialistyczny rynek światowy nie związany z ZSRR i innymi krajami demokratycznymi, a przez to zwężony i trapiący trudnościami zbytu wskutek przerwy i kryzysu produkcji, wskutek bezrobocia i zubożenia mas, wskutek oderwania się od krajów demokratycznych. Trzeba przy tym mieć na uwadze, że w wyniku rozpadu jednolitego rynku światowego gwałtownie skurczyła się sfera zastosowania sił głównych krajów kapitalistycznych

na dawnych rynkach Europy wschodniej, podczas gdy kraje zachodniej Europy zawsze eksportowały tam dużą ilość towarów przemysłowych w zamian za żywność i surowce.

Taka polityka ekonomiczna imperializmu amerykańskiego nie mogła nie wywołać zaostrożenia sprzeczności między Stanami Zjednoczonymi i pozostałymi państwami kapitalistycznymi. Spośród tych sprzeczności głównymi pozostają sprzeczności między USA i Anglią. Sprzeczności te przybierają postać jawnej walki między monopolami amerykańskimi i angielskimi o źródła ropy naftowej, kauczuku, kolorowych i rzadkich metali, siarki, wełny, o rynki zbytu dla swoich towarów.

Do tego należy dodać nader poważne sprzeczności między USA i Japonią, między USA i Włochami, między USA i zachodnimi Niemcami, krajami zrywającymi pod uściskiem okupacyjnym dyktatorów USA. Byłoby naiwnością myśleć, że te pokonane kraje zgodzą się żyć bez końca pod butem amerykańskich okupantów. Byłoby głupotą myśleć, że nie spróbują one tak czy inaczej wyrwać się spod uścisku USA, aby żyć wolnym, samodzielnym życiem.

W miarę, jak kapitalizm amerykański pod przykrywką kampanii wokół „pomocy”, drogą udzielania kredytów, wciąga się do ekonomiki Anglii, Francji, Włoch, zagarnia surowce i rynki zbytu w koloniach angielskich i francuskich, sprzeczności między USA i Anglią, między USA i Francją zaostrażają się i będą się jeszcze bardziej zaostrażały. Anglia, a w ślad za nią Francja i inne kraje kapitalistyczne, usiłują wyłamać się z uległości wobec USA, ażeby zapewnić sobie samodzielną i wysokie zyski. Już obecnie kapitaliści Anglii toczą zaciekłą walkę przeciwko panoszeniu się Amerykanów w handlu międzynarodowym.

Trudności gospodarcze, w kleszczach których znalazły się kraje kapitalistyczne po wojnie, pogłębił fakt, że imperialiści sami odcięli sobie dostęp do światowego rynku demokratycznego. Stany Zjednoczone Ameryki zredukowały prawie do zera handel z Związkiem Radzieckim, z europejskimi krajami demokracji ludowej, przerwały handel z Chinami. Stany Zjednoczone faktycznie zamroziły nie tylko pokonany kraj (Japonię, Niemcom zachodnim, Włochom), lecz również Anglii, Francji, Holandii, Danii, Norwegii, Belgii i innym państwom kapitalistycznym sprzedawać i kupować towary na rynku krajów obozu demokratycznego. Obrót towarowy USA z krajami wchodzącymi obecnie w skład obozu demokratycznego zmniejszył się w 1951 roku w porównaniu z 1937 rokiem 10-krotnie; obrót towarowy Anglii z tymi krajami zmniejszył się 6-krotnie, a Francji — przeszło 4-krotnie.

USA i Anglia z Francją, poddając „blokadzie” ekonomicznej ZSRR, Chiny i europejskie kraje demokracji ludowej, sądziły, że w ten sposób je zdławią. W istocie rzeczy nastąpiło nie zdławienie, lecz umocnienie nowego światowego rynku demokratycznego. W ten sposób imperialiści zadali poważny cios swemu własnemu eksportowi i jeszcze bardziej spotęgowały sprzeczności między państwami demokracji ludowej i państwami imperialistycznymi. W tym celu imperialiści zadali poważny cios swemu własnemu eksportowi i jeszcze bardziej spotęgowały sprzeczności między państwami demokracji ludowej i państwami imperialistycznymi.

Wszystko to oznacza, że w ekonomice kapitalistycznej powstały jeszcze głębsze sprzeczności, zaś cały światowy system gospodarki kapitalistycznej stał się znacznie szczuplejszy i słabszy i jeszcze bardziej niertwały, niż przed wojną.

Kapitaliści USA, zdając sobie sprawę z tych trudności gospodarczych, usiłują powetować je wojną w Korei, wyścigiem zbrojeń, militarystyczną polityką. Imperialiści USA, Anglii i Francji, rozpętawszy reakcyjną wojnę przeciwko narodowi koreańskiemu i rozzuchując histerię wojenną przeciwko obozowi demokratycznemu, przedstawili obozowi demokratycznemu, doprowadzili do ogromnych rozmiarów militarystycznej polityki przygotowań do nowej wojny i wyścigu zbrojeń, zagarniając dziś kolosalne zyski. Wyścig zbrojeń stał się dla miliardów, a przede wszystkim dla milionów, dla miliardów USA, źródłem niebywałego wzbogacenia. Nawet według pomniejszych oficjalnych danych, zyski kapitalistycznych monopolów Stanów Zjednoczonych wzrosły z 3,3 miliarda dolarów w 1938 r. do 42,9 miliarda dolarów w 1951 r. — to jest wzrosły 13-krotnie. Olbrzymie zyski otrzymują angielscy bogacze — monopolisci, jak również kapitalistyczne monopole Francji, Włoch, Japonii i innych krajów, mimo że ekonomika tych krajów znajduje się w stanie długotrwałego zastoj.

Jednocześnie militarystyka doprowadziła do gwałtownego pogorszenia się warunków bytu mas ludowych. Wzrost podatków, zwykła cen artykułów powszechnego użytku i inflacja zmniejszyły realne i bezwzględne zubożenie ludności pracującej. W Stanach Zjednoczonych podatki bezpośrednio płacone przez ludność wzrosły w bieżącym roku budżetowym w porównaniu z rokiem budżetowym 1937—1938, nawet przy uwzględnieniu deprecjacji pieniądza, przeszło 12-krotnie. W krajach zachodnio-europejskich, w których nawet przed drugą wojną światową ciężary podatkowe były bardzo znaczne, podatki w analogicznym okresie wzrosły: w Anglii — 2-krotnie, we Francji — 2,6 raza, we Włoszech — półtorakrotnie.

Nawet jawnie pomniejszone oficjalne wskaźniki kosztów utrzymania i cen detalicznych świadczą o nieustannym wzroście drożyzny, która szczególnie się wzmogła po agresji amerykańskiej w Korei. W tych warunkach polityka „zamykania” plac, realizowana przez kapitalistów przy poparciu pravicowych socjalistów i reakcyjnych przywódców związkowych, doprowadziła do znacznego obniżenia realnej wartości plac robotników i urzędników. We Francji i we Włoszech realna wartość placu robotników wynosi w 1952 r. mniej niż połowę wartości przedwojennej, a w Anglii jest o 20 procent niższa niż przed wojną. Koszty utrzymania w Stanach Zjednoczonych, według danych związku zawodowego robotników przemysłu elektrotechnicznego, wzrosły w porównaniu z r. 1939 prawie trzykrotnie. Mimo wzrostu produkcji wojennej w krajach kapitalistycznych zwiększa się liczba bezrobotnych i półbezrobotnych we Włoszech i w Niemczech zachodnich

linga — 32 procent, franka francuskiego — 3,8 procent, lira włoskiego — niecałe 2 procent.

Przejęcie na tory gospodarki wojennej dało Stanom Zjednoczonym i innym krajom kapitalistycznym możliwość podniesienia, ale tylko chwilowo, poziomu produkcji przemysłowej. Na tej podstawie ekonomicy burżuazyjni usiłują dowiedzieć, że wielkie zamowienie wojenne mogły w nieskończoność przyczynić się do utrzymania wysokiego poziomu „aktywności gospodarczej”. Rzeczywistość jednak obala te twierdzenia. Dziś, w trzecim roku szczególnie intensywnej militarystyki gospodarki kapitalistycznej, zgubne jej skutki stają się coraz bardziej oczywiste. Czynniki wojenno-inflacyjne, prowadzące do chwilowego ożywienia koniunktury, wywołały jednostronny, wojenny rozwój ekonomiki krajów kapitalistycznych. Coraz większa część gotowej produkcji i surowców idzie na nieprodukcyjne potrzeby wojenne lub też unieruchamiana jest w postaci olbrzymich zapasów strategicznych. Jednocześnie militarystyka ekonomiczna prowadzi przez podnoszenie podatków do wypompowywania środków pieniężnych z ludności. Wszystko to przekształca budżet krajów kapitalistycznych w środek grabieżnicy narodu przez miliardów, zmniejsza w znacznym stopniu zdolność nabywczą ludności, obniża popyt na wyroby przemysłowe i artykuły rolne, prowadzi do gwałtownego ograniczenia produkcji cywilnej i stwarza warunki dla wybuchu ostrego kryzysu ekonomicznego.

Militarystyka gospodarki narodowej nie usuwa, lecz przeciwnie pogłębia dysproporcję między możliwościami produkcyjnymi, a kurczącym się efektywnym popytem ze strony ludności, popytem, który oligarchia rządząca krajów kapitalistycznych sprowadza do skrajnego minimum, co powoduje postępujące kurczenie się chłonności rynku kapitalistycznego. W ten sposób rozzuchanie produkcji wojennej prowadzi nieuchronnie do narastania nowego głębokiego kryzysu ekonomicznego.

Wyścig zbrojeń jest szczególnie ciężkim brzemieniem dla gospodarki krajów satelitów Stanów Zjednoczonych. Po rozpętaniu wojny w Korei, Stany Zjednoczone wzmogły nacisk na państwa zachodnio-europejskie, domagając się od nich coraz pełniejszego przedstawienia przemysłu na tory wojenne i olbrzymich kredytów na przygotowanie wojny, pozbawiając cywilne gałęzie produkcji tych krajów niezbędnych surowców i materiałów. Imperializm amerykański zrzucił ostatecznie maskę tego, który „odbudowuje” ekonomikę krajów kapitalistycznych. Amerykańska „pomoc” jest obecnie udzielana wyłącznie na zbrojenia, na przygotowanie nowej wojny. Wyścig zbrojeń, prowadzony przez władcy Anglii, Francji, Włoch, Niemiec zachodnich, Belgii, Norwegii i innych krajów kapitalistycznych, pod dyktando monopolu amerykańskiego, burzy gospodarkę tych krajów i popycha je do katastrofy.

Miliarderzy, którzy podporządkowali sobie państwo burżuazyjne i dyktują mu politykę przygotowań do nowej wojny i wyścigu zbrojeń, zagarniają dziś kolosalne zyski. Wyścig zbrojeń stał się dla miliardów, a przede wszystkim dla milionów, dla miliardów USA, źródłem niebywałego wzbogacenia. Nawet według pomniejszych oficjalnych danych, zyski kapitalistycznych monopolów Stanów Zjednoczonych wzrosły z 3,3 miliarda dolarów w 1938 r. do 42,9 miliarda dolarów w 1951 r. — to jest wzrosły 13-krotnie. Olbrzymie zyski otrzymują angielscy bogacze — monopolisci, jak również kapitalistyczne monopole Francji, Włoch, Japonii i innych krajów, mimo że ekonomika tych krajów znajduje się w stanie długotrwałego zastoj.

Jednocześnie militarystyka doprowadziła do gwałtownego pogorszenia się warunków bytu mas ludowych. Wzrost podatków, zwykła cen artykułów powszechnego użytku i inflacja zmniejszyły realne i bezwzględne zubożenie ludności pracującej. W Stanach Zjednoczonych podatki bezpośrednio płacone przez ludność wzrosły w bieżącym roku budżetowym w porównaniu z rokiem budżetowym 1937—1938, nawet przy uwzględnieniu deprecjacji pieniądza, przeszło 12-krotnie. W krajach zachodnio-europejskich, w których nawet przed drugą wojną światową ciężary podatkowe były bardzo znaczne, podatki w analogicznym okresie wzrosły: w Anglii — 2-krotnie, we Francji — 2,6 raza, we Włoszech — półtorakrotnie.

Nawet jawnie pomniejszone oficjalne wskaźniki kosztów utrzymania i cen detalicznych świadczą o nieustannym wzroście drożyzny, która szczególnie się wzmogła po agresji amerykańskiej w Korei. W tych warunkach polityka „zamykania” plac, realizowana przez kapitalistów przy poparciu pravicowych socjalistów i reakcyjnych przywódców związkowych, doprowadziła do znacznego obniżenia realnej wartości plac robotników i urzędników. We Francji i we Włoszech realna wartość placu robotników wynosi w 1952 r. mniej niż połowę wartości przedwojennej, a w Anglii jest o 20 procent niższa niż przed wojną. Koszty utrzymania w Stanach Zjednoczonych, według danych związku zawodowego robotników przemysłu elektrotechnicznego, wzrosły w porównaniu z r. 1939 prawie trzykrotnie. Mimo wzrostu produkcji wojennej w krajach kapitalistycznych zwiększa się liczba bezrobotnych i półbezrobotnych we Włoszech i w Niemczech zachodnich

(Dalszy ciąg na str. 3)

1. Dalsze osłabienie światowego systemu kapitalistycznego i sytuacja gospodarcza w krajach kapitalizmu

Ogólny obraz światowej sytuacji gospodarczej w chwili obecnej cechują dwie linie rozwoju.

Jedną linią — to linia nieprzerwanego wzrostu pokojowej ekonomiki Związku Radzieckiego i krajów demokracji ludowej, ekonomiki, która nie zna kryzysów i rozwija się w celu zapewnienia maksymalnego zaspokojenia materialnych i kulturalnych potrzeb społeczeństwa. Ekonomika ta zapewnia systematyczne podnoszenie stopy życiowej mas ludowych i pełne zatrudnienie siły roboczej. Cechą charakterystyczną tej ekonomiki jest przyjaźna współpraca gospodarcza krajów, wchodzących w skład obozu demokratycznego.

Drugą linią — to linia ekonomiki kapitalizmu, którego siły wytwórcze drepną na miejscu, ekonomiki, miotającej się w kleszczach coraz bardziej pogłę-

biającego się ogólnego kryzysu kapitalizmu i stale powtarzających się kryzysów ekonomicznych, linia militarystycznej ekonomiki i jednostronnego rozwoju gałęzi produkcji pracujących na rzecz wojny, linia walki konkurencyjnej między krajami, ujarzniania jednych krajów przez inne. Taka sytuacja powstaje wskutek tego, że ekonomika ta rozwija się nie w interesie społeczeństwa, lecz w celu zapewnienia maksymalnych zysków dla kapitalistów drogą eksploatacji, ruiny i pauperyzacji eksploatowanej części ludności danego kraju, drogi ujarznienia i systematycznego ograbiania narodów innych krajów, zwłaszcza krajów zacofanych, wreszcie drogą wojen i militarystyki gospodarki narodowej.

Rozwój produkcji w ZSRR i w krajach kapitalistycznych charakteryzują następujące dane:

WZROST PRODUKCJI PRZEMYSŁOWEJ W ZSRR I W KRAJACH KAPITALISTYCZNYCH W LATACH 1929—1951

(w procentach w porównaniu z rokiem 1929)

Lata	1929	1939	1943	1946	1947	1948	1949	1950	1951
ZSRR	100	552	573	466	571	721	870	1082	1266
USA	100	99	217	155	170	175	160	182	200
Anglia	100	123	danach	112	121	135	144	157	160
Francja	100	80	nie publikowano	63	74	85	92	92	104
Włochy	100	108	wano	72	93	97	103	118	134

Jak widać z przytoczonej tablicy, produkcja przemysłowa ZSRR w roku 1951 wyrażała się cyfrą 1266 procent w stosunku do roku 1929, tzn. powiększyła się w ciągu tego okresu prawie 13-krotnie; przemysł radziecki w okresie powojennym, tak samo jak i przed wojną, kroczy niezmiennie po linii wstępującej na gruncie rozwoju produkcji pokojowej.

Z przytoczonej tablicy wynika również, iż w Stanach Zjednoczonych produkcja przemysłowa w okresie od roku 1929 do roku 1939 drepnęła w miejscu; następnie podniosła się jedynie wskutek gwałtownego zwiększenia produkcji przemysłowej w okresie drugiej wojny światowej, po czym znacznie się skurczyła i podniosła się znowu dopiero na skutek rozwijania działań wojennych przeciwko narodowi koreańskiemu i przejścia do wzmoczonego wyścigu zbrojeń, i w związku z tym wzrosła w roku 1951 w porównaniu z rokiem 1929 dwukrotnie.

Produkcja przemysłowa Anglii wzrosła w tym samym okresie zaledwie o 60 procent, w szeregu zaś innych krajów kapitalistycznych Europy zachodniej przemysł wciąż jeszcze drepnął w miejscu w 1929 roku.

W europejskich krajach demokracji ludowej, mimo że ucierpiały one wskutek wojny znacznie więcej niż kraje kapitalistyczne Europy zachodniej, przedwojenny poziom produkcji przemysłowej został przekroczony w roku 1951: w Polsce — 2,9 raza, w Czechosłowacji — 1,7 raza, na Węgrzech — 2,5 raza, w Rumunii — 1,9 raza, w Bułgarii — 4,6 raza, w Albanii — przeszło pięciokrotnie. W krajach tych trwa również nieustanny wzrost rolnictwa, szczególnie szybko rozwija się produkcja roślin

przemysłowych. Poważne sukcesy osiągnięto w dziedzinie hodowli.

Wielkie osiągnięcia w rozwoju swej gospodarki ma Niemiecka Republika Demokratyczna. W 1952 roku produkcja przemysłowa republiki nie tylko osiągnęła poziom przedwojenny, ale przekroczyła go o 36 procent, produkcja przemysłowa była w 1951 roku 2,4 raza większa aniżeli w roku 1946; z roku na rok rośnie hutnictwo, przemysł budowy maszyn, przemysł chemiczny, produkcja energii elektrycznej. Rolnictwo przekroczyło poziom przedwojenny zarówno pod względem obszaru zasiewów, jak i pod względem wysokości plonów. Szybko rozwija się ekonomika Chińskiej Republiki Ludowej. Naród chiński pracuje z ogromnym entuzjazmem i pomyślnie przewyżczyła ciężkie następstwa wieloletniej rujnującej wojny przeciwko japońskiemu najazdźcom i reakcji kuomintangowskiej.

Przemysł Chin od chwili utworzenia władzy ludowo-demokratycznej rozwija się w szybkim tempie: produkcja przemysłowa w roku 1951 zwiększyła się przeszło dwukrotnie w porównaniu z rokiem 1949. Odbudowano transport kolejowy, w intensywnym tempie buduje się nowe koleje. W wyniku wielkiej reformy rolnej, przeprowadzonej przez Chiński Rząd Ludowy, osiągnięto wielkie sukcesy w rolnictwie: produkcja zbóż wzrosła w 1951 roku do 128 procent w porównaniu z rokiem 1949, bawełny — do 252 procent. Podczas gdy w dawnych Chinach finanse kraju były w stanie całkowitego upadku i inflacja dochodziła do ogromnych rozmiarów, rząd ludowy Chin umocnił gospodarkę finansową i zapewnił walucie trwałość.

W Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej po wyzwoleniu jej od

ki, wzrasta dobrobyt materialny i rośnie kultura narodu mongolskiego. Podstawowa dziedzina gospodarki kraju — hodowla stała się podnosi, pogłowię zwierząt gospodarskich zwiększyło się w ciągu istnienia republiki 2,5 raza; całe pogłowię zwierząt gospodarskich jest obecnie własnością pracującego chłopstwa. Produkcja przemysłu państwowego i spółdzielczego wzrosła w ciągu ostatniego dziesięciolecia prawie trzykrotnie.

Wszystkie dane, charakteryzujące rozwój produkcji w krajach kapitalistycznych i w krajach obozu demokratycznego, świadczą, że produkcja przemysłowa krajów kapitalistycznych, nie wyłączając produkcji przemysłowej USA, pod względem tempa rozwoju pozostaje znacznie w tyle za tempem rozwoju przemysłu ZSRR i krajów demokracji ludowej.

Z danych tych wynika następnie, że produkcja przemysłowa krajów kapitalistycznych wzrastała w pewnej mierze jedynie w związku z przygotowaniem wojennymi i z obsługą maszyny wojennej w okresie wojny.

Druga wojna światowa nie tylko nie usunęła sprzeczności ekonomicznych i politycznych kapitalizmu, lecz przeciwnie, jeszcze bardziej zaostrzyła te sprzeczności, zdeorganizowała gospodarkę krajów kapitalistycznych i pogłębiła ogólny kryzys systemu kapitalistycznego. Druga wojna światowa zawiadła nadzieje wielkiej burżuazji państw imperialistycznych. Każde z obu ugrupowań kapitalistycznych, które wystąpiły przeciwko sobie w okresie wojny, liczyło na to, że przez użycie siły zbrojnej doprowadzi do nowego podziału świata, zagarnie nowe źródła surowców, rozszerzy rynki zbytu dla swoich towarów, a więc umocni własną sytuację gospodarczą, kosztem swoich przeciwników i osiągnie panowanie nad światem.

Jednakowoż rachuby te zawiadyły. Mimo że Niemcy i Japonia zostały utracone jako główni konkurenci trzech głównych krajów kapitalistycznych — USA, Anglii i Francji, przy czym kraje te, zwłaszcza USA, liczyły w związku z tym na podniesienie produkcji w swoich krajach cztero — pięciokrotnie, niemniej nadzieje nie poniosły całkowitego fiaska. Na obojętne odpady od systemu kapitalistycznego Chiny i państwa ludowo-demokratyczne Europy, tworząc wraz z Związkiem Radzieckim jednolity i potężny oboz pokoju i demokracji, przeciwstawiający się obozowi imperializmu.

Ekonomicznym następstwem utworzenia się dwóch przeciwnych obozów było, jak wskazuje towarzyszących Stalina, to że rozpadł się jednolity wszechogarniający rynek światowy i ukształtowały się dwa równoległe rynki światowe: rynek krajów pokojowego

(USA, Anglia, Francja) do zasobów światowych, wskutek czego światowy rynek kapitalistyczny coraz bardziej się zwęża, warunki zbytu towarów na tym rynku pogorszyły się i nadal się pogarszają.

Z drugiej wojny światowej państwa kapitalistyczne wyszły z niejednakowymi dla siebie rezultatami, co stało się źródłem istotnych zmian w stosunkach ekonomicznych między tymi krajami. Długotrwałe działania wojenne, poniesione straty w ludziach i szkody materialne mocno podważyły gospodarkę wielu krajów, które brały udział w wojnie. Dotyczy to przede wszystkim Niemiec, Włoch i Japonii. Ogromne straty poniosła także Francja, Holandia, Belgia i niektóre inne kraje. Nader poważnie została osłabiona Anglia.

Stany Zjednoczone wzbogaciły się na wojnie. Miliarderzy amerykańscy umocnili swoje pozycje ekonomiczne. Jednakowoż Stanom Zjednoczonym nie udało się przeciw osiągnąć celu, nie udało im się zdobyć panowania kapitału amerykańskiego na rynku światowym. USA liczyły na cztero — pięciokrotne podniesienie swej produkcji po utraceniu Niemiec i Japonii, a zwiększyły swoją produkcję tylko dwukrotnie, obecnie zaś stacają się w dół ku kryzysowi ekonomicznemu. Jest faktem, że Stany Zjednoczone mają obecnie nie mniej niż trzy miliony całkowicie bezrobotnych i jeszcze więcej na wpół bezrobotnych. Masowe strajki robotników jeszcze bardziej komplikują sytuację miliardów USA. Dzieje się tak dlatego, że przemysł USA, z winy kół rządzących USA, pozabawił się takich rynków, jak ZSRR, Chiny i europejskie kraje demokracji ludowej.

Imperializm amerykański występuje dziś nie tylko jako międzynarodowy wyzyskiwacz i ciemięzca narodów, ale również jako siła zdeorganizująca ekonomikę pozostałych krajów kapitalistycznych. Wykorzystując osłabienie swoich konkurentów, kapitał monopolistyczny USA zagarnął po wojnie znaczną część światowego rynku kapitalistycznego. Niszczy on wielostronne więzy ekonomiczne między krajami kapitalistycznymi, które kształtowały się w ciągu wieków, zastępując je jednostronnymi więzami tych krajów ze Stanami Zjednoczonymi. Forsując swój eksport drogą najczerniejszego dumpingu i odgradzając jednocześnie swój rynek wewnętrzny od importu towarów zagranicznych, co powoduje, iż naród amerykański dusi się wskutek wysokich cen, monopole amerykańskie wprowadzają coraz większe rozpręczenie na światowym rynku kapitalistycznym. Imperializm amerykański pozbawia kraje Europy zachodniej możliwości otrzymania artykułów żywnościowych

z krajów demokracji ludowej, przerywając handel z Chinami. Stany Zjednoczone faktycznie zamroziły nie tylko pokonany kraj (Japonię, Niemcom zachodnim, Włochom), lecz również Anglii, Francji, Holandii, Danii, Norwegii, Belgii i innym państwom kapitalistycznym sprzedawać i kupować towary na rynku krajów obozu demokratycznego. Obrót towarowy USA z krajami wchodzącymi obecnie w skład obozu demokratycznego zmniejszył się w 1951 roku w porównaniu z 1937 rokiem 10-krotnie; obrót towarowy Anglii z tymi krajami zmniejszył się 6-krotnie, a Francji — przeszło 4-krotnie.

USA i Anglia z Francją, poddając „blokadzie” ekonomicznej ZSRR, Chiny i europejskie kraje demokracji ludowej, sądziły, że w ten sposób je zdławią. W istocie rzeczy nastąpiło nie zdławienie, lecz umocnienie nowego światowego rynku demokratycznego. W ten sposób imperialiści zadali poważny cios swemu własnemu eksportowi i jeszcze bardziej spotęgowały sprzeczności między państwami demokracji ludowej i państwami imperialistycznymi.

Wszystko to oznacza, że w ekonomice kapitalistycznej powstały jeszcze głębsze sprzeczności, zaś cały światowy system gospodarki kapitalistycznej stał się znacznie szczuplejszy i słabszy i jeszcze bardziej niertwały, niż przed wojną.

Kapitaliści USA, zdając sobie sprawę z tych trudności gospodarczych, usiłują powetować je wojną w Korei, wyścigiem zbrojeń, militarystyczną polityką. Imperialiści USA, Anglii i Francji, rozpętawszy reakcyjną wojnę przeciwko narodowi koreańskiemu i rozzuchując histerię wojenną przeciwko obozowi demokratycznemu, przedstawili obozowi demokratycznemu, doprowadzili do ogromnych rozmiarów militarystycznej polityki przygotowań do nowej wojny i wyścigu zbrojeń, zagarniając dziś kolosalne zyski. Wyścig zbrojeń stał się dla miliardów, a przede wszystkim dla milionów, dla miliardów USA, źródłem niebywałego wzbogacenia. Nawet według pomniejszych oficjalnych danych, zyski kapitalistycznych monopolów Stanów Zjednoczonych wzrosły z 3,3 miliarda dolarów w 1938 r. do 42,9 miliarda dolarów w 1951 r. — to jest wzrosły 13-krotnie. Olbrzymie zyski otrzymują angielscy bogacze — monopolisci, jak również kapitalistyczne monopole Francji, Włoch, Japonii i innych krajów, mimo że ekonomika tych krajów znajduje się w stanie długotrwałego zastoj.

Jednocześnie militarystyka doprowadziła do gwałtownego pogorszenia się warunków bytu mas ludowych. Wzrost podatków, zwykła cen artykułów powszechnego użytku i inflacja zmniejszyły realne i bezwzględne zubożenie ludności pracującej. W Stanach Zjednoczonych podatki bezpośrednio płacone przez ludność wzrosły w bieżącym roku budżetowym w porównaniu z rokiem budżetowym 1937—1938, nawet przy uwzględnieniu deprecjacji pieniądza, przeszło 12-krotnie. W krajach zachodnio-europejskich, w których nawet przed drugą wojną światową ciężary podatkowe były bardzo znaczne, podatki w analogicznym okresie wzrosły: w Anglii — 2-krotnie, we Francji — 2,6 raza, we Włoszech — półtorakrotnie.

Nawet jawnie pomniejszone oficjalne wskaźniki kosztów utrzymania i cen detalicznych świadczą o nieustannym wzroście drożyzny, która szczególnie się wzmogła po agresji amerykańskiej w Korei. W tych warunkach polityka „zamykania” plac, realizowana przez kapitalistów przy poparciu pravicowych socjalistów i reakcyjnych przywódców związkowych, doprowadziła do znacznego obniżenia realnej wartości plac robotników i urzędników. We Francji i we Włoszech realna wartość placu robotników wynosi w 1952 r. mniej niż połowę wartości przedwojennej, a w Anglii jest o 20 procent niższa niż przed wojną. Koszty utrzymania w Stanach Zjednoczonych, według danych związku zawodowego robotników przemysłu elektrotechnicznego, wzrosły w porównaniu z r. 1939 prawie trzykrotnie. Mimo wzrostu produkcji wojennej w krajach kapitalistycznych zwiększa się liczba bezrobotnych i półbezrobotnych we Włoszech i w Niemczech zachodnich

REFERAT SPRAWOZDAWCZY

Komitetu Centralnego WKP(b) na XIX Zjeździe partii

Referat sekretarza KC WKP(b) tow. G. M. Malenkowa

(Dalszy ciąg ze str. 3)

To samo należy powiedzieć również w stosunku do Włoch: bratniemu narodowi włoskiemu Związek Radziecki życzy całkowitego przywrócenia jego niezawisłości narodowej (oklaski).

Rząd radziecki uważa, że Japonia również powinna stać się niezależnym, demokratycznym, pokojowym państwem, jak to przewidywały wspólne uchwały sojuszników (oklaski).

Rząd radziecki odmówił podpisania jednostronnego traktatu podyktowanego przez dyktatorów amerykańskich na konferencji w San Francisco, ponieważ traktat ten depcze zasady deklaracji kairskiej i poczdamskiej, porozumienia jałtańskiego oraz zmierza do przekształcenia Japonii w amerykańską bazę wojenną na Dalekim Wschodzie. Narody Związku Radzieckiego żywią głęboki szacunek dla narodu japońskiego, który zmuszony jest znosić jarzmo obecnej niewoli, oraz wierzą, że wywalczą on niezawisłość narodową swej ojczyzny i pójdzie drogą pokoju (oklaski).

Radziecka polityka pokoju i bezpieczeństwa narodów wychodzi z założenia, że pokojowe współistnienie kapitalizmu i komunizmu oraz ich współpraca jest całkowicie możliwa pod warunkiem istnienia obopólnej chęci współpracy, gotowości wykonywania przyjętych zobowiązań oraz przestrzegania zasady równouprawnienia i nieingerencji w wewnętrzne sprawy innych państw.

Związek Radziecki zawsze wypowiadał się i obecnie wypowiada się za rozwojem handlu i współpracy z innymi krajami, bez względu na różnice systemów społecznych. Partia będzie prowadziła tę politykę również nadal na zasadzie wzajemnych korzyści.

Podczas gdy wojownicze koła amerykańskie - angielskie twierdzą, że tylko wysięg brzoń zapewnią pełne zatrudnienie przemysłu krajów kapitalistycznych, w rzeczywistości istnieje inna perspektywa - perspektywa rozwoju i rozszerzenia stosunków handlowych między wszystkimi krajami, bez względu na różnice ich systemów społecznych, co może dać na wiele lat zatrudnienie przemysłowi krajów wysoko uprzemysłowionych, zapewnić państwom, mającym nadmiar produkcji, jej zbyt do innych państw, dopomóc w rozwoju ekonomiki krajów gospodarczo zacofanych i ustanowić tym samym długotrwałą współpracę ekonomiczną.

Całkowita jedynomyślność łączy Związek Radziecki w prowadzonej przezeń polityce pokojowej z innymi demokratycznymi, milującymi pokój państwami - Chińską Republiką Ludową, Polską, Rumunią, Czechosłowacją, Węgrami, Bułgarią, Albanią, Niemiecką Republiką Demokratyczną, Koreańską Republiką Ludowo-Demokratyczną, Mongolską Republiką Ludową. Stosunki ZSRR z tymi krajami stanowią wzór całkowitego nowego stosunku między państwami, w dziejach dotąd nie spotykanych. Są one oparte na zasadach równouprawnienia, współpracy gospodarczej i poszanowania niezawisłości narodowej. Wierny układom o pomocy wzajemnej ZSRR udziela i udzielać będzie pomocy i poparcia w dalszym umocnieniu i rozwoju tych krajów (burzliwe oklaski).

Jesteśmy przekonani, że w pokojowym współzawodnictwie z kapitalizmem socjalistyczny system gospodarki będzie z roku na rok coraz dobitniej wykazywał swą wyższość nad kapitalistycznym systemem gospodarki. Ale nie zamierzamy wcale narzucać komukolwiek przemocą naszej ideologii lub naszego ustroju ekonomicznego. „Ekspert rewolucji - to bzdura. Każdy kraj, jeśli tego zapagnie, sam dokona rewolucji, a jeśli nie chce, to rewolucji nie będzie” - mówi towarzysz Stalin.

Prowadząc nieugięte politykę pokojowej współpracy ze wszystkimi krajami, Związek Radziecki uwzględnia jednocześnie istnienie niebezpieczeństwa nowej agresji ze strony rozwydrzonych podlegających wojennych. Dlatego też umacnia on i będzie umacniał swą obronność (oklaski).

Związek Radziecki nie boi się gróźb podlegających wojennych. Naród nasz ma doświadczenie walki z agresorami i bić ich - to dla niego nie pierwszą. Naród radziecki był agresorów jeszcze w czasie wojny domowej, kiedy państwo radzieckie było młode i stosunkowo słabe, bił ich podczas drugiej wojny światowej i bić ich będzie również w przyszłości, jeżeli osmiela się napasać na naszą Ojczyznę (burzliwe, długotrwałe oklaski).

Nie wolno nie uwzględnić faktów z przeszłości. A fakty te świadczą, że w wyniku pierwszej wojny światowej od systemu kapitalizmu odpadła Rosja, a w wyniku drugiej wojny światowej od systemu kapitalizmu odpadł już szereg krajów Europy i Azji. Istnieją wszelkie podstawy, aby przypuszczać, że trzecia wojna światowa spowoduje rozpad światowego systemu kapitalistycznego (długotrwałe oklaski).

Oto, że tak powiem, perspektywa wojny i jej następstw, jeżeli zostanie ona narzucona narodom przez podlegających wojennych przez agresorów.

Ale istnieje inna perspektywa, perspektywa utrzymania pokoju, perspektywa pokoju między narodami. Perspektywa ta wymaga zakazu propagandy wojennej zgodnie z uchwałą ONZ, zakazu broni atomowej i bakteriologicznej, konsekwentnej redukcji sił zbrojnych wielkich mocarstw, zawarcia Paktu Pokoju między mocarstwami, rozszerzenia stosunków handlowych między krajami, przywrócenia jednolitego rynku międzynarodowego oraz innych analogicznych środków zmierzających do umocnienia pokoju (długotrwałe oklaski).

Realizacja tych środków umocni pokój, wybawi narody od strachu przed groźbą wojny, położy kres niesłychanemu trwonieniu zasobów materialnych na zbrojenia i przygotowania do niszczycielskiej wojny oraz pozwoli wykorzystać te zasoby dla dobra narodów (burzliwe, długotrwałe oklaski).

Związek Radziecki jest za realizacją tych środków, za perspektywą pokoju między narodami (burzliwe, długotrwałe oklaski).

Zadania partii w dziedzinie polityki zagranicznej:

1. Kontynuować walkę przeciwko przygotowywaniu i rozpętywaniu nowej wojny, zepalać w imię utrzymania pokoju potężny antywojenny front demokratyczny, zacieśniać więzy przyjaźni i solidarności ze zwolennikami pokoju na całym świecie, wytrwale demaskować wszelkie przygotowania do nowej wojny, wszelkie knowania i intrzygi podlegających wojennych;

2. prowadzić nadal politykę współpracy międzynarodowej i rozwoju stosunków rzeczowych ze wszystkimi krajami;

3. umacniać i rozwijać stosunki nierównowagi przyjaźni z Chińską Republiką Ludową, z europejskimi państwami ludowo - demokratycznymi - z Polską, Czechosłowacją, Rumunią, Węgrami, Bułgarią, Albanią, Niemiecką Republiką Demokratyczną z Koreańską Republiką Ludową - Demokratyczną i z Mongolską Republiką Ludową;

4. nieustannie umacniać potęgę obronną państwa radzieckiego i wzmacniać naszą gotowość do udzielenia drugoocennej pomocy wszelkim agresorom (burzliwe, długotrwałe oklaski).

W wyniku pomyślnej odbudowy i rozwoju przemysłu w latach powojennych mamy w chwili obecnej zna-

WZROST PRODUKCJI PRZEMYSŁOWEJ ZSRR (w % w stosunku do 1940 r.)

Lata:	1940	1944	1945	1946	1947	1948	1949	1950	1951	1952
Cały przemysł	100	104	92	77	93	118	141	173	202	223
w tym:										
„grupa A” produkcja środków produkcji	100	135	112	82	101	130	163	205	239	267
„grupa B” produkcja środków konsumcji	100	54	59	67	82	99	107	123	143	156

Z powyższych danych wynika, że w latach 1945 i 1946 nastąpił spadek poziomu produkcji przemysłowej. Było to związane z faktem, że produkcja sprzętu wojennego uległa po zakończeniu wojny gwałtownej redukcji, przestawienie zaś przemysłu na tory produkcji pokojowej wymagało pewnego czasu. Powojenna przebudowa produkcji przemysłowej została zasadniczo zakończona w ciągu 1946 roku, po czym produkcja naszego przemysłu zaczęła rosnąć w szybkim tempie i w 1951 roku jej ogólne rozmiary przekroczyły poziom 1940 roku osignięto nowe sukcesy w rozwoju naszego przemysłu.

Jak wiadomo, plan bieżącego roku dla przemysłu jako całości jest nie tylko pomyślnie wykonywany, lecz wykonywany z nadwyżką. Istnieją przeto wszelkie podstawy, by uważać, że w roku 1952 produkcja przemysłowa będzie blisko 2,3 raza większa niż w 1940 roku.

Szczególnie szybko rozwija się przemysł produkujący środki produkcji, którego ogólna produkcja w 1951 roku przekroczyła poziom przedwojenny 2,4 raza, a w 1952 roku przekroczy ten poziom blisko 2,7 raza. W 1952 roku wyprodukuję się: 25 mln ton surowki, czyli o ok. 70% więcej niż w 1940 roku; 35 mln ton stali, czyli o 90% więcej niż w roku 1940; 27 mln ton wyrobów walcowanych, czyli przeszło 2 razy więcej niż w 1940 roku; 300 mln ton węgla, czyli przeszło o 80% więcej niż w 1940 roku; 47 mln ton ropy naftowej, czyli przeszło o 50% więcej niż w 1940 roku; 117 miliardów kWh energii elektrycznej tj. 2,4 raza więcej niż w 1940 roku; maszyn i urządzeń wyprodukuję się przeszło 3 razy więcej niż w 1940 roku. Jeśli idzie o roczny przyrost produkcji najważniejszych gałęzi przemysłu, to mieliśmy w ciągu ostatnich lat znacznie większe rozmiary tego przyrostu niż w okresie przedwojennym. Tak np. w ciągu ostatnich trzech lat - w 1949-1951, tj. od chwili, gdy przedwojenny poziom produkcji przemysłowej nie tylko został osiągnięty, ale przekroczony, przyrost wytopu surowki wynosił 8 mln ton, przyrost wytopu stali - 13 mln ton i przyrost produkcji wyrobów walcowanych - 10 mln ton, podczas gdy w latach przedwojennych przyrost takich rozmiarów osiągnięto w zakresie wytopu surowki w ciągu 8 lat, wytopu stali - w ciągu 9 lat, a produkcji wyrobów walcowanych - w ciągu 12 lat. Przyrost wydobycia węgla w ciągu wymienionych trzech lat wyniósł 74 mln ton, a przyrost wydobycia ropy naftowej - 13 mln ton; przyrost takich rozmiarów osiągnięto w latach przedwojennych w zakresie wydobycia węgla w ciągu 6 lat, a wydobycia ropy naftowej - w ciągu 10 lat. Przyrost produkcji energii elektrycznej w ciągu tych trzech lat wyniósł 37 miliardów kWh; przyrost produkcji energii elektrycznej takich rozmiarów w latach przedwojennych osiągnięto w ciągu 9 lat.

Wzrost produkcji środków produkcji oraz wzrost produkcji rolnej stworzyły mocną bazę dla rozwoju przemysłu produkującego artykuły konsumcyjne. Ogólna produkcja tego przemysłu była w 1951 roku o 43% większa niż w 1940 roku, a w roku 1952 będzie w przybliżeniu o 60% większa niż w 1940 roku. W 1952 roku wyprodukuję się: z górą 5 mld. metrów tkanin bawełnianych, czyli o ok. 30% więcej niż w 1940 roku; prawie 190 mln metrów tkanin wełnianych, czyli o ok. 60% więcej niż w 1940 roku; 218 mln metrów tkanin jedwabnych, czyli 2,3 raza więcej niż w 1940 roku; 250 mln par obuwia skózanego, czyli o ok. 20% więcej niż w 1940 roku; 125 mln par obuwia gumowego, czyli o 80% więcej niż w 1940 roku; przeszło 3,300 tys. ton cukru, czyli o przeszło 50% więcej niż w 1940 roku; ponad 380 tys. ton masła wyprodukowanego przez przemysł (nie licząc znacznej ilości masła produkcji domowej), co przewyższy przedwojenny poziom przemysłowej produkcji masła o przeszło 70%.

W wyniku pomyślnej odbudowy i rozwoju przemysłu w okresie powojennym, produkcja przemysłowa w ZSRR na głowę ludności przewyższa obecnie poziom przedwojenny. Tak np. produkcja energii elektrycznej na głowę ludności przewyższała w 1951 roku przeszło dwukrotnie poziom 1940 roku, wytop surowki - o 50 proc., wytop stali - o 70 proc., wydobycie węgla - o 60 proc., produkcja cementu - przeszło dwukrotnie, produkcja tkanin bawełnianych - o 20 proc., produkcja tkanin wełnianych - o ponad 60 proc., produkcja papieru - o 70 proc. itd.

W okresie sprawozdawczym, zwłaszcza w latach powojennych rozszerzyła się znacznie i umocniła produkcyjno-

nie wyższy, w porównaniu z okresem przedwojennym, poziom produkcji przemysłowej. Oto dane w tej sprawie:

czna, że w 1955 roku produkcja przemysłowa wzrosła trzykrotnie w porównaniu z 1940 rokiem. Plan pięcioletni oznacza nowy wielki krok naprzód na drodze rozwoju naszego kraju od socjalizmu do komunizmu (oklaski).

Przemysł nasz rozporządza wszystkimi możliwościami by wykonać stojące przed nim zadania. Obecnie wszystkie gałęzie przemysłu wyposażone są w doskonałą technikę, posiadają wykwalifikowane kadry robotników i pracowników inżynieryjno - technicznych, przedsiębiorstwa nie odczuwają braku surowców i materiałów. Chodzi teraz o to, żeby wykorzystać w pełni te możliwości, zdecydowanie usuwać niedociągnięcia w pracy, wykrywać nie wykorzystane rezerwy produkcyjne i przekształcać je w potężne źródło rozwoju gospodarki narodowej.

Przemysł rokrocznie nie tylko wykonuje, lecz i przekracza plany państwowe. Za zbiorczymi wskaźnikami dobrej pracy przemysłu jako całości ukrywa się jednak ciężka praca wielu przedsiębiorstw nie wykonujących zadań państwowych, wskutek czego w gospodarce narodowej mamy niedobór pewnej ilości produktów. Ministerstwa zaś nie podejmują należytych kroków, które by zapewniły wykonanie planu przez każde przedsiębiorstwo, a zamiast tego przetrzucają często zadania z przedsiębiorstw źle pracujących na przedsiębiorstwa produkujące. Tak więc przedsiębiorstwa, które pracują źle, żyją kosztem przodujących przedsiębiorstw.

Jedną z głównych przyczyn niewykonania planów państwowych jest nierównomierna produkcja przedsiębiorstw w ciągu miesiąca. Partia zwraca uwagę na to, że przedsiębiorstwa, które nie wykonują zadań, przetrzucają często zadania z przedsiębiorstw źle pracujących. Tak więc przedsiębiorstwa, które pracują źle, żyją kosztem przodujących przedsiębiorstw.

Niektóre przedsiębiorstwa, chcąc wykonać plan produkcji globalnej, pozwalają sobie na antypaństwową praktykę nadplanowego produkowania wyrobów o drugorzędnym znaczeniu kosztem niewykonania zadań w dziedzinie produkcji wyrobów najważniejszych, przewidzianych przez plan państwowy.

W szeregu gałęzi przemysłu naruszane są wymogi dyscypliny państwowej co do jakości produkcji. Zdarzają się fakty dostarczania konsumentom wyrobów i towarów w złym gatunku, nie odpowiadających ustalonym standardom i warunkom technicznym. Przedsiębiorstwa budowy maszyn wprowadzają częstokroć do produkcji maszyny konstrukcyjne nie całkowicie wykonane, nie odpowiadające warunkom eksploatacji. W przedsiębiorstwach lekkiego przemysłu wielka jest jeszcze ilość produkowanych wyrobów gorszego gatunku. Wszystko to wyrządza szkodę gospodarce narodowej.

Nie wolno tolerować takich niedociągnięć w pracy przemysłu. Plan państwowy - to ustawa. Wszystkie przedsiębiorstwa obowiązane są wykonywać wytyczone im zadania państwowe i zapatrywać gospodarkę narodową w potrzebnej jej produkcji. Działacze gospodarczy i organizacje partyjne obowiązani są zapewniać wykonanie planu przez każde przedsiębiorstwo nie tylko co do produkcji globalnej, lecz bezwzględnie również co do produkcji wszystkich wyrobów przewidzianych w planie państwowym, walczyć o systematyczne podnoszenie jakości produkcji, ujawniać i całkowicie usuwać przyczyny utrudniające normalną pracę przedsiębiorstw.

Szczególną uwagę należy poświęcać zadaniu zapewnienia dalszego wszechstronnego wzrostu wydajności pracy we wszystkich gałęziach przemysłu.

Partia nasza na wszystkich etapach budownictwa socjalistycznego nieugięcie walczyła o systematyczne podnoszenie wydajności pracy jako o najważniejszy warunek wzrostu i doskonałości produkcji socjalistycznej. Tym właśnie przede wszystkim tłumacza się ogromne sukcesy osiągnięte w rozwoju produkcji ZSRR. W okresie od 1940 do 1951 r. wydajność pracy w przemyśle wzrosła o 50 procent, przy czym przyrost produkcji przemysłowej w ciągu tego okresu w 70 procentach uzyskano dzięki wzrostowi wydajności pracy. Wydajność pracy w budownictwie zwiększyła się w tymże okresie o 36 procent.

Szybki wzrost wydajności pracy w ZSRR jest przede wszystkim wynikiem szerokiego zastosowania w gospodarce narodowej nowej techniki i nowoczesnych procesów technologicznych, wyników mechanizacji i elektryfikacji produkcji, zwłaszcza zaś mechanizacji pracochłonnych i ciężkich robót, jak również wynikiem lepszej organizacji pracy, wzrostu ogólnego poziomu wykształcenia i kultury mas pracujących i podniesienia ich kwalifikacji produkcyjnych. Socjalistyczny system gospodarki otwiera nieograniczone pole dla zastosowania najnowocześniejszej techniki. W ZSRR maszyn nie tylko znacząco zwiększają pracę, lecz równocześnie czynią pracę robotników lżejszą, dzięki czemu w warunkach gospodarki socja-

liska

(Dalszy ciąg na str. 5)

II

SYTUACJA WEWNĘTRZNA ZWIĄZKU RADZIECKIEGO

Cechą charakterystyczną okresu sprawozdawczego jest dalsze umocnienie sytuacji wewnętrznej Związku Radzieckiego, rozwój całej gospodarki narodowej i kultury socjalistycznej.

W ciągu dwóch pierwszych lat po XVIII Zjeździe partii masy pracujące naszego kraju kontynuowały pomyślnie realizację trzeciej pięcioletki i doprowadziły do dalszego umocnienia Związku Radzieckiego. W latach tych osiągnięto nowe sukcesy w rozwoju gospodarki narodowej.

Pokojową pracę ludzi radzieckich przerwała zdradziecka napasać Niemiec faszystowskich na ZSRR. Rozpoczął się trudny okres w dziejach państwa radzieckiego - okres Wielkiej Wojny Narodowej. W toku tej wojny klasa robotnicza, chłopstwo kolchozowe, inteligencja radziecka - zarówno na froncie, jak i na zapleczu - wykazały wysoki poziom świadomości i wienność wobec swej Ojczyzny.

Zakończywszy wojnę historycznym zwycięstwem, Związek Radziecki wkroczył w nowy pokojowy okres swego rozwoju gospodarczego. W krótkim okresie państwo radzieckie o własnych siłach, własnymi środkami, bez pomocy z zewnątrz, odbudowało zrujnowaną wskutek wojny gospodarkę i pchnęło ją naprzód, przekraczając wskaźniki gospodarcze okresu przedwojennego.

Sukcesy na polu odbudowy przemysłu i rolnictwa pozwoliły już w 1947 roku na zniesienie kartkowego systemu zaopatrywania ludności w artykuły spożywcze i towary przemysłowe oraz na przeprowadzenie reformy walutowej. Posunięta ta, jak również przeprowadzona pięciokrotnie obniżka

cen artykułów spożywczych i towarów przemysłowych, zwiększyły siłę nabywczą rubla radzieckiego i zapewniły wzrost dobrobytu mas pracujących. W 1950 roku kurs rubla oparty został na złocie i podwyższony w stosunku do walut obcych.

Sukcesy osiągnięte w odbudowie i rozwoju ekonomiki umożliwiły państwu radzieckiemu przystąpienie do praktycznej realizacji nowych, ważnych zadań gospodarczych, między innymi takich, jak budowa potężnych elektrowni wodnych na Woldze i Dnieprze, budowa wielkich kanałów dla żeglugi i irygacji, stworzenie ochronnych pasów leśnych na rozległym obszarze kraju.

Historyczne wydarzenia, jakie zaszły w okresie sprawozdawczym, dowiodły, że radziecki ustrój społeczny i państwowy jest nie tylko najlepszą formą organizacji ekonomicznej i kulturalnego rozwoju kraju w latach budownictwa pokojowego, lecz również najlepszą formą mobilizacji wszystkich sił narodu dla odparcia wroga w okresie wojny. Wydarzenia te dowiodły również ogromnego wzrostu aktywności politycznej mas pracujących, dalszego umocnienia jedności moralno-politycznej narodu radzieckiego, skupionej wokół partii komunistycznej, dalszego umocnienia braterskiej wspólnoty narodów ZSRR i pogłębienia patriotyzmu radzieckiego.

Naród nasz jest niezłomnie zdecydowany nadal ofiarnie pracować dla dobra Ojczyzny socjalistycznej, zaszczytnie wykonać historyczne zadanie budowy społeczeństwa komunistycznego (burzliwe, długotrwałe oklaski).

miała decydujące znaczenie dla losów narodu radzieckiego i uratowała naszą Ojczyznę przed ujarzmieniem.

W ciężkich warunkach wojny partia potrafiła szybko przestawić przemysł na tory wojenne. Do wschodnich okręgów ewakuowano ze strefy działań wojennych urzędzenia wszystkich najważniejszych zakładów przemysłowych. Państwo radzieckie znalazło w latach wojny dość sił i środków nie tylko do szybkiego uruchomienia ewakuowanych zakładów, lecz również do przyspieszonej budowy nowych przedsiębiorstw, głównie zakładów ciężkiego przemysłu. Mimo przejściowej okupacji przez najeźdźców faszystowskich ważnych pod względem gospodarczym okręgów kraju, przemysł w toku wojny produkował dla frontu w rosnących z roku na rok ilościach wszystkie rodzaje uzbrojenia i amunicji.

Po zakończeniu wojny przemysł przeszedł od produkcji wojennej do produkcji cywilnej. Partia postawiła zadanie rozwinięcia na szeroką skalę przede wszystkim ciężkiego przemysłu, szczególnie hutnictwa, przemysłu paliw i energetyki, gdyż bez ciężkiego przemysłu nie można było rozwiązać zadania odbudowy i dalszego rozwoju gospodarki narodowej. Jednocześnie partia zwróciła szczególną uwagę na zwiększenie produkcji towarów powszechnego użytku w celu podniesienia stopy życiowej ludności.

Trzeba było pewnego czasu, aby przywrócić przedwojenny poziom gospodarki narodowej. Poziom przedwojenny 1940 roku został osiągnięty i przekroczony w zakresie ogólnej rocznej produkcji przemysłowej w 1948 roku, w zakresie wydobycia węgla - w 1947 roku, produkcji stali i cementu - w 1948 roku, produkcji surowki i wydobycia ropy naftowej - w 1949 roku, produkcji obuwia - w 1950 roku, produkcji tkanin, bawełnianych - w 1951 roku. Znacząco to, że wojna zahamowała rozwój naszego przemysłu o osiem - dziesięć lat, tj. w przybliżeniu o dwie pięcioletki.

1. Dalszy rozwój gospodarki narodowej ZSRR.

A. PRZEMYSŁ

W latach 5-letek przedwojennych zrealizowane zostało w ZSRR socjalistyczne uprzemysłowienie. Potężny przemysł stał się podstawą rozwoju ca-

łej gospodarki narodowej i przygotowania kraju do aktywnej obrony. Lata wojny potwierdziły ze szczególną siłą słuszność linii generalnej naszej partii - linii uprzemysłowienia kraju. Realizacja polityki uprzemysłowienia ZSRR

(Dalszy ciąg na str. 5)

Referat sprawozdawczy KC WKP(b) na XIX Zjeździe partii

Referat sekretarza KC WKP(b) tow. G. M. Malenkowa

(Dalszy ciąg ze str. 4)

listycznej, w odróżnieniu od warunków kapitalizmu, robotnicy bardzo chętnie używają maszyn w procesie pracy. Robotnik radziecki jest bezpośrednio zainteresowany w zwiększeniu wydajności pracy, wie bowiem, że przez to wzmacnia się potęgę ekonomiczną ZSRR i podnosi się stopa życiowa mas pracujących. Jednocześnie interesów państwa i narodu stwarza podwaliny wysokiej wydajności pracy społecznej w warunkach socjalizmu.

Jednakże istniejące w naszym przemyśle możliwości wzrostu wydajności pracy nie są jeszcze bynajmniej całkowicie wykorzystywane. Świadczy o tym przede wszystkim niewykonanie planów w dziedzinie wydajności pracy przez wiele przedsiębiorstw. Należy stwierdzić, że ministerstwa zajmują się tą tak ważną sprawą w stopniu niedostatecznym; zamiast zapewnić wykonanie zadań w dziedzinie wydajności pracy przez każde przedsiębiorstwo, ministerstwa zadawają się często przeciwnymi wskaźnikami osiągniętymi w danej gałęzi jako całości, nie podejmując należytych kroków, aby podciągnąć przedsiębiorstwa pozostające w tyle do poziomu przedsiębiorstw produkcyjnych.

W wielu przedsiębiorstwach wzrost wydajności pracy ulega zahamowaniu wskutek złego wykorzystania posiadanych środków mechanizacji; zdarzają się niedopuszczalne fakty niedbałego i bezostrożnego stosunku do urządzeń technicznych. Mechanizacja produkcji powinna nieuchronnie w każdym przedsiębiorstwie zrealizować cele robotników, aby móc ich wykorzystywać zarówno dla rozszerzenia produkcji w danym przedsiębiorstwie, jak i do pracy w nowych przedsiębiorstwach. Tymczasem niektórzy kierownicy przedsiębiorstw, zamiast zapewnić należyte wykorzystanie środków mechanizacji i podnieść w ten sposób wydajność pracy, organizują częstokroć pracę na starą modłę z szerokim zastosowaniem pracy ręcznej.

Poważnym brakiem w dziedzinie mechanizacji produkcji jest również to, że przy mechanizowaniu procesów produkcyjnych, niektóre odcinki pozostają bądź całkiem niezmehanizowane, bądź też są mehanizowane w stopniu niedostatecznym. W wielu przedsiębiorstwach przy wysokim poziomie mechanizacji podstawowych procesów produkcyjnych, słabo zmechanizowane są roboty pomocnicze, a między innymi takie roboty pracochłonne jak podnoszenie, przenoszenie i ładowanie surowców, materiałów i wyrobów.

Wszystko to zmniejsza ogólny efekt ekonomiczny mechanizacji i zakłóca normalny bieg produkcji.

Wzrost wydajności pracy ulega również zahamowaniu wskutek tego, że w wielu przedsiębiorstwach i na budowach organizacja pracy postawiona jest w sposób nie zadowalający, wskutek czego dochodzi do wielkiego marnotrawstwa czasu roboczego. Ministerstwa określają częstokroć liczbę robotników w przedsiębiorstwach i na budowach bez wystarczającego zbadania rzeczywistych potrzeb, bez sprawdzenia, czy siła robocza wykorzystywana jest właściwie. W przedsiębiorstwach, a zwłaszcza na budowach, wciąż jeszcze istnieje „płynność” siły roboczej, co wyraża produkcję poważną szkodę.

Duże znaczenie dla podniesienia wydajności pracy ma normowanie techniczne. Tymczasem w wielu przedsiębiorstwach normowanie techniczne postawione jest w sposób nie zadowalający. Wciąż jeszcze przeważa stosowanie norm zbyt niskich, tzw. norm doświadczalno-statystycznych, które nie odpowiadają współczesnemu poziomowi techniki produkcji, nie odzwierciedlają doświadczenia produkcyjnych robotników i nie pobudzają do wzrostu wydajności pracy. Odstępek norm doświadczalno-statystycznych jest bardzo wysoki i w wielu przedsiębiorstwach wynosi przeszło 50% wszystkich obowiązujących norm produkcyjnych.

Zadanie organizacji partyjnych, gospodarczych i związkowych polega na tym, by szybciej usuwać przyczyny przeszkadzające wzrostowi wydajności pracy i zapewniać we wszystkich gałęziach gospodarki narodowej, w każdym przedsiębiorstwie, na każdym odcinku produkcji wykonanie i przekroczenie zadań w dziedzinie wzrostu wydajności pracy. Trzeba zdecydowanie usuwać niedociągnięcia w dziedzinie wykorzystania posiadanej przez nas bogatej techniki, z uporem wprowadzać w życie program mechanizacji kompleksowej i automatyzacji procesów produkcyjnych, stosować szerzej we wszystkich gałęziach gospodarki narodowej najnowsze osiągnięcia nauki i techniki, doskonaląc systematycznie formy i metody organizacji pracy i produkcji, usprawniać wykorzystanie siły roboczej.

Towarzysze! Nasz przemysł rośnie, rozwija się i staje się coraz potężniejszy i coraz doskonalszy technicznie. Będziemy również nadal rozwijać wszechstronnie siły wytwórcze naszego socjalistycznego przemysłu, jako podstawy potęgi naszej ojczyzny i wzrostu dobrobytu materialnego narodu radzieckiego (*dlugotrwałe oklaski*).

B. ROLNICTWO

Do początku okresu sprawozdawczego, to jest do chwili, kiedy odbywał się XVIII Zjazd Partii, ustrój kolchozowy w naszym kraju okrzepł ostatecznie, kolchozy ugruntowały się i socjalistyczny system rolnictwa utwierdził się jako jedyna forma rolnictwa.

Wojna powstrzymała na pewien czas rozwój rolnictwa i zadała mu wielkie straty, zwłaszcza w rejonach okupowanych, gdzie zabory hitlerowskie zniszczyły i rozgrabili kolchozy, MTS i sow-

chozy. Jednak mimo olbrzymich trudności okresu wojennego, kolchozy i sowchozy rejonów wschodnich nieprzerwanie zaopatrywały armię i ludność w żywność, a przemysł lekki — w surowce. Bez ustroju kolchozowego, bez pełnej poświęcenia pracy kolchoźników i kolchoźnic, bez ich wysokiej świadomości politycznej i sprawności organizacyjnej nie potrafilibyśmy rozwiązać tego niemiernie trudnego zadania.

Z chwilą przejścia do budownictwa pokojowego, przed partią stało zadanie jak najszybszej odbudowy i dalszego podniesienia rolnictwa. Szczególną troską partii w okresie powojennym było organizacyjno-gospodarcze umocnienie kolchozów, okazanie im pomocy w odbudowie i dalszym rozwoju gospodarki społecznej i podniesienie na tej podstawie dobrobytu materialnego chłopstwa kolchozowego. Dla dalszego rozwoju sił wytwórczych rolnictwa duże znaczenie miało scalenie małych kolchozów, ponieważ wielkie kolchozy mogą pomyślniej rozszerzać i udoskonalać gospodarkę społeczną. Obecnie mamy 97 tysięcy scalonych kolchozów zamiast 254 tysięcy małych kolchozów na 1 stycznia 1950 r.

W wyniku realizacji kroków podjętych przez partię i rząd przewidywano pomyślnie w rolnictwie trudności wywołane przez wojnę i wynikię w 1946 r. wskutek silnej posuchy, tak iż przedwojenny poziom produkcji rolnictwa został w krótkim czasie przywrócony i przekroczony.

W latach powojennych w szybkim tempie przywracano obszar zasiewów, wzrastały plony i zwiększała się globalna produkcja zbóż, upraw przemysłowych, pastewnych, warzywnych i innych roślin uprawnych. Obszary zasiewów wszystkich roślin uprawnych w 1952 r. przekroczyły poziom przedwojenny o 5,3 miliona ha.

Produkcję zbóż doprowadzono do poprzedniego poziomu w trzecim roku po zakończeniu wojny, a w latach następnych wzrastała ona przy jednoczesnym dużym wzroście ilości zboża towarowego. W bieżącym 1952 r. globalne zbiory zboża wyniosły 8 miliardów pudów (*burliwie oklaski*), przy czym globalne zbiory najważniejszej rośliny spożywczej — pszenicy zwiększyły się w porównaniu z 1940 r. o 48 procent (*oklaski*).

W ten sposób problem zbożowy, uważany poprzednio za najtrudniejszy i najważniejszy, został pomyślnie rozwiązany, rozwiązany ostatecznie i raz na zawsze (*burliwie, długotrwałe oklaski*).

W okresie powojennym w szczególności szybko rozwijała się produkcja bawełny i buraka cukrowego: w 1951 r. globalna produkcja włókna bawełny przekroczyła poziom przedwojenny o 46 procent, a buraka cukrowego — o 31 procent. W roku bieżącym wyhodowano jeszcze bogatsze plony tych najważniejszych roślin. Został przekroczony przedwojenny poziom produkcji roślin olejnych, ziemniaków i roślin pastewnych, przy czym globalne zbiory pasz soczystych (roślin pastewnych - okopowych, pastewnych - arbuszowych i roślin do silosowania) już w 1951 r. były wyższe o 25 procent aniżeli w 1940 r.

W latach powojennych znacznie wzrosła produkcja lnu i upraw warzywno - arbuszowych. Jednakże z powodu niedostatecznej uwagi poświęconej produkcji tych potrzebnych roślin przez organa partyjne, radzieckie i rolnicze, produkcja lnu i warzyw w szeregu obwodów nie osiągnęła jeszcze poziomu przedwojennego.

W roku bieżącym, jak i w latach poprzednich, reżimowane są pomyślnie państwowe plany skupu zboża, skupu bawełny, buraków cukrowych, nasion olejnych, ziemniaków, warzyw i innej produkcji roślinnej, jak również produkcji hodowlanej.

Nasze rolnictwo staje się coraz bardziej wyspecjalizowane, bardziej produktywnie i daje coraz więcej produkcji towarowej. Trzeba zrozumieć tę niezmiernie ważną właściwość w rozwoju naszego rolnictwa. Obecnie, kiedy problem zbożowy został pomyślnie rozwiązany, nie wolno już po staremu oceniać osiągnięć rolnictwa tylko według ilości produkowanego zboża. Jak widać z przytoczonych danych, oprócz sukcesów w dziedzinie produkcji zboża, osiągnęliśmy wielkie sukcesy w rozwoju produkcji bawełny, buraka cukrowego, roślin olejnych, pastewnych i innych roślin uprawnych. Nasze obecne rolnictwo stało się jakościowo inne, różni się ono gruntownie od dawnego, małoproduktywnego, ekstensywnego rolnictwa. Podczas gdy obszary zasiewów wszystkich roślin uprawnych w ZSRR wzrosły w 1952 r. w porównaniu z 1913 rokiem 1,4 raza, przy czym obszary zasiewów zbóż wzrosły o 5 procent, to obszary zajęte pod uprawy przemysłowe i warzywno - arbuszowe zwiększyły się więcej niż 2,4 raza, a obszary zajęte pod rośliny pastewne — ponad 11 razy. Z ogólnej wartości towarowej produkcji roślinnej przeszło 40 procent przypada obecnie na uprawy przemysłowe. Byłoby zatem poważnym błędem oceniać sukcesy rolnictwa tylko na podstawie poziomu produkcji zboża.

W okresie powojennym wiele uwagi udzielano wyposażeniu rolnictwa w nową technikę. Nie moglibyśmy bez tego rozstrzygnąć w szybkim tempie problemu odbudowy i dalszego rozwoju gospodarki rolnej. W okresie tym park maszynowo - traktorowy uzupełniony został wielką ilością nowych, bardziej udoskonalonych traktorów gąsienicowych z silnikami Diesla, kombajnów samobieżnych, kosiarzek, kombajnów buraczanych, liniarskich i do sprzętu bawełny oraz innych maszyn o wyso-

kiej wydajności. Ogólna moc parku traktorów w MTS i sowchozach wzrosła w porównaniu z okresem przedwojennym o 59 procent, a kombajnów — o 51 procent. Rolnictwo otrzymało wiele nowych maszyn dla mechanizacji pracochłonnnych procesów w hodowli. W związku ze znaczącym rozszerzeniem mechanizacji prac w gospodarce rolnej i leśnej, rozbudowano w okresie powojennym sieć ośrodków maszynowo - traktorowych, zorganizowano znaczną ilość nowych stacji ochrony lasów — dla mechanizacji prac przy zakładaniu leśnych pasów ochronnych, stacji melioracyjno - łąkarskich dla mechanizacji prac przy osuszaniu gruntów i zagospodarowaniu łąk i pastwisk oraz stacji maszynowo - hodowlanych — dla mechanizacji robót pracochłonnnych przy hodowli. Łącznie w okresie tym utworzono 1,546 nowych ośrodków maszynowo - traktorowych oraz stacji ochrony lasów, melioracyjno - łąkarskich i maszynowo - hodowlanych, a ogólna liczba wszystkich tych stacji wynosi obecnie 8.939.

Sukcesy osiągnięte w rozwoju rolnictwa w okresie powojennym stworzyły warunki dla rozwiązania w gospodarce rolnej jeszcze większych zadań. Interesy gospodarki narodowej i zadania dalszego podniesienia dobrobytu narodu radzieckiego wymagają jeszcze większego podniesienia produkcji rolnej.

Projekt dyrektyw w sprawie piętego planu pięcioletniego przewiduje zwiększenie w ciągu 5 lat globalnych zbiorów: zbóż o 40—50 proc., w tym pszenicy o 55—65 proc.; włókna bawełny o 55—65 proc.; włókna lnianego o 40—50 proc.; buraka cukrowego o 65—70 proc.; słonecznika o 50—60 proc.; ziemniaków o 40—45 proc. i wzrost produkcji upraw pastewnych w przybliżeniu 2—3 razy.

Obecnie, gdy osiągnięto i przekroczono przedwojenny poziom obszaru zasiewów, jedynie słuszną linią w dziedzinie zwiększenia produkcji rolnictwa jest dalsze, wszechstronne podnoszenie urodzajności. Podnoszenie urodzajności — to główne zadanie w rolnictwie. Aby rozwiązać pomyślnie to zadanie, trzeba podnieść jakość i skrócić terminy przeprowadzania robót polnych, podnieść stopień wykorzystania traktorów i maszyn rolniczych, doprowadzić do końca mechanizację głównych prac w rolnictwie, zapewnić szybsze opanowanie w kolchozach i sowchozach systemu płodozmianów z zasiewem wioletoleńskich traw, polepszyć nasienie, wdrażać wszechstronne prawidłowe systemy uprawy ziemi, zwiększyć nawożenie i ilość gruntów nawadnianych. Trzeba zwiększyć rolę organizatorską ośrodków maszynowo-traktorowych w kolchozach, zwiększyć odpowiedzialność tych ośrodków za wykonanie planów urodzajności i globalnych zbiorów upraw rolniczych oraz za rozwój hodowli.

Rolnictwo nasze powinno stać się jeszcze bardziej wydajne i wyspecjalizowane, powinno stosować w szerokim zakresie uprawę mieszanek traw i motylkowych oraz prawidłowe płodozmiany, z większym udziałem powierzchni zasiewów roślin przemysłowych, pastewnych, warzyw i ziemniaków.

W okresie powojennym w związku z poważnymi sukcesami rozwoju rolnictwa, zadanie wszechstronnego rozwoju hodowli stało się centralnym zadaniem partii i państwa w gospodarce rolnej. W okresie od lipca 1945 r. do lipca 1952 r. pogłowia bydła w ZSRR wzrosło o 13,4 miliona sztuk, owiec — o 41,8 miliona, trzody chlewnej — o 21,2 miliona i koni — o 5,6 miliona. Poziom przedwojenny 1940 r. pod względem stanu pogłowia bydła we wszystkich kategoriach gospodarstw została osiągnięta w r. 1948, pod względem stanu pogłowia owiec — w r. 1950, a pod względem stanu pogłowia trzody chlewnej — w roku bieżącym. Aby oprzeć na trwałych podstawach produkcję artykułów hodowlanych, partia poświęcała szczególną uwagę rozwojowi społecznej produkcji hodowlanej w kolchozach i sowchozach. Obecnie hodowla kolchozowa wraz z sowchozową zajmuje w kraju dominującą rolę zarówno pod względem ciężaru gatunkowego, jeśli chodzi o ogólny stan pogłowia bydła, jak i pod względem wydajności produkcji hodowlanej. Globalna i towarowa produkcja mięsa, mleka, masła, jaj, wełny i skór przekroczyła w ZSRR poziom przedwojenny (*oklaski*).

W celu zaspokojenia rosnących potrzeb ludności w dziedzinie artykułów hodowlanych, a przemysłu lekkiego w dziedzinie surowców, konieczne jest osiągnięcie dalszego znacznego rozwoju hodowli. Projekt dyrektyw w sprawie piątego planu pięcioletniego przewiduje zwiększenie w ciągu pięciu lat pogłowia bydła w całym rolnictwie o 18—20 proc., w tym pogłowia bydła w kolchozach stanowiącego własność społeczną — o 36—38 proc.; pogłowia owiec — ogółem o 60—62 proc., w tym w kolchozach o 85—90 proc.; koni — ogółem o 10—12 proc., w tym w kolchozach o 14—16 proc.; drobiu w kolchozach — 3—3,5 raza. Projekt dyrektyw przewiduje zwiększenie produkcji: mięsa i słoniny o 80—90 proc.; mleka o 45—50 proc., wełny 2—2,5 raza oraz jaj (w kolchozach i sowchozach) 6—7 razy.

Głównym zadaniem rozwoju hodowli pozostaje nadal zwiększenie pogłowia bydła kolchozowego i sowchozowego, stanowiącego własność społeczną, przy jednoczesnym znaczącym podniesieniu jego produktywności. Aby rozwiązać pomyślnie to zadanie, należy przede wszystkim stworzyć we wszystkich kolchozach i sowchozach trwałą bazę paszową, zbudować dla bydła dobre obory, jak również zmechanizować na szeroką skalę prace związane z hodowlą.

Należy tak rozwijać hodowlę, aby była wysoko produktywna, wysoko towarowa i dochodowa. Należy zmocnić pracę nad poprawą jakości bydła w kolchozach i sowchozach, zapewnić szybki rozplód posiadanych i stworzenie nowych ras zwierząt gospodarskich o wysokiej produktywności. Rozwój hodowli na zdrowych podstawach możliwy jest jedynie pod warunkiem właściwego połączenia wzrostu pogłowia z masowym polepszeniem jakości i podnoszeniem produktywności bydła.

W latach powojennych znacznie rozwinięły się i ugruntowały sowchozy; rozszerzyły one poważnie w porównaniu z poziomem przedwojennym obszary zasiewów, zwiększyły pogłowia produktywnego bydła i rozmiary produkcji rolnej. Zarazem jednak w pracy sowchozów istnieją poważne niedociągnięcia. Jednym z wielkich braków w pracy znacznej części sowchozów są wysokie koszty własnej produkcji zboża, mięsa, mleka i innych artykułów.

Na bazie rozwoju wielokierunkowej gospodarki, uprawnienia organizacji produkcji, udrożenia kompleksowej mechanizacji wszystkich najbardziej pracochłonnnych robót, podniesienia urodzajności roślin uprawnych i produktywności hodowli — zapewnić należy dalszy wzrost towarowości i znaczne obniżenie kosztów własnych produkcji w sowchozach.

Wielkie znaczenie dla dalszego rozwoju gospodarki rolnej ma budowa urządzeń irygacyjnych i zakładanie leśnych pasów ochronnych. Już w latach przedwojennych zbudowano znaczną ilość wielkich systemów irygacyjnych, wyposażonych w nowoczesną technikę, oraz zrekonstruowano stare systemy irygacyjne, dzięki czemu obszar faktycznie nawadnianych gruntów w republikach Azji Środkowej i w innych częściach ZSRR zwiększył się półtora-krotnie, co pozwoliło na pomyślnie rozwiązanie tak ważnego zadania jak znaczne zwiększenie produkcji bawełny. Rozpoczęto też prace nad zakładaniem leśnych pasów ochronnych.

W latach powojennych prace nad budową urządzeń irygacyjnych i nad zakładaniem leśnych pasów ochronnych rozwinięły się na jeszcze większą skalę. Wielkie systemy irygacyjne budowane są w republikach zakaukaskich, gdzie obszar faktycznie nawadnianych ziem zwiększył się w najbliższych latach w wyniku tych prac przeszło półtora-krotnie. Począwszy od 1947 r. prowadzone są prace nad irygacją gruntów o wysokiej urodzajności, ale narażonych na posuchę, w centralnej strefie czarnoziemu, w obwodach kurskim, orłowskim, woroneskim i tambowskim, by uzyskać trwałe plony zbóż, roślin przemysłowych i innych roślin uprawnych. Począwszy od 1948 r. prowadzone są na wielką skalę prace nad założeniem na stepowych i leśno-stepowych obszarach europejskiej części ZSRR wielkich państwowych leśnych pasów ochronnych, ochronnych pasów leśnych w kolchozach i sowchozach oraz nad budową stawów i zbiorników wodnych. W ciągu ostatnich 3 i pół lat kolchozy, sowchozy i gospodarstwa leśne zalesiły w celach ochronnych obszar 2,6 miliona ha i zbudowały przeszło 12 tysięcy stawów i zbiorników wodnych. W strefach o nadmiernej wilgotności gleby, przede wszystkim na Białorusi i w republikach nadbałtyckich, prowadzone są, podobnie jak przed wojną, rozległe prace nad osuszaniem bagien i gruntów zabagnionych.

Wielkie perspektywy otwierają się przed rolnictwem dzięki budowie gigantycznych elektrowni wodnych i systemów irygacyjnych na Wołdze, na Donie, Dnieprze i Amu-Dołdzie oraz w związku z uruchomieniem Wożańskiego - Dońskiego Kanatu Żeglownego imienia W. I. Lenina. Zbudowanie tych elektrowni i systemów irygacyjnych zapewni nawodnienie nowych gruntów na obszarze przeszło 6 milionów ha, nawodnienie pastwisk metodą selektywną na obszarze 22 milionów ha i stwarza szerokie możliwości elektryfikacji produkcji rolnej, wprowadzenia orki elektrycznej, zastosowania kombajnów elektrycznych i innych maszyn rolniczych zasilanych prądem elektrycznym.

Jednocześnie z budową urządzeń irygacyjnych na wielką skalę, na wszystkich gruntach nawadnianych skutecznie realizuje się przejście na nowy system irygacji, przy którym znacznie zwiększa się obszar pól nawadnianych w drodze lepszego rozmieszczenia drobnej sieci irygacyjnej. Zmniejszenie na polach liczby stałych kanałów zraszających oraz zastąpienie ich kanałami tymczasowymi, co umożliwi pełniejsze wykorzystanie nawadnianych gruntów i wody używanej do zraszania, stwarza lepsze warunki mechanizacji rolnictwa, korzystającego z urządzeń irygacyjnych.

Dzięki wykonaniu zaplanowanych wielkich prac nad rozwojem irygacji, nad zakładaniem leśnych pasów ochronnych i osuszaniem zabagnionych gruntów, rolnictwo nasze podniesie się na wyższy szczebel, a kraj zostanie zabezpieczony na zawsze przed niespodziankami klimatycznymi (*oklaski*). Zadanie polega na tym, by skutecznie i w przewidzianych terminach wykonać prace nad rozwojem irygacji, nad stworzeniem leśnych pasów ochronnych i osuszeniem bagien. Organizacje partyjne, radzieckie i gospodarze powinni poświęcać tej sprawie szczególną uwagę.

Doniosłe znaczenie ma także przeprowadzenie akcji w dziedzinie podniesienia plonów roślin uprawnych na obszarach strefy nieczarnoziemnej europejskiej części ZSRR. Wiadomo, że na obszarach strefy nieczarnoziemnej istnieją wielkie możliwości pomyślnego rozwoju rolnictwa i hodowli, ponieważ obszary te odznaczają się sprzyjającymi

w warunkami klimatycznymi, dostateczną ilością wilgoci. Tymczasem plony roślin uprawnych na obszarach strefy nieczarnoziemnej są wciąż jeszcze niskie. Aby uzyskać wysokie i trwałe plony roślin uprawnych, należy tu przede wszystkim zorganizować na szeroką skalę wapnowanie gleb kwaśnych przy jednoczesnym stosowaniu wystarczającej ilości nawozów organicznych i mineralnych, rozwijać wszechstronnie zasiewy traw, polepszać uprawę roli.

Realizując zadania odbudowy i rozwoju rolnictwa, nasze organy partyjne, radzieckie i rolnicze usprawniły w latach powojennych kierowanie kolchozami, ośrodkami maszynowo-traktorowymi i sowchozami. Są jednak w tej dziedzinie wciąż jeszcze błędy i niedociągnięcia.

Na czym polegają błędy i niedociągnięcia w kierowaniu rolnictwem i jakie w związku z tym wyłaniają się zadania?

Trzeba przede wszystkim podkreślić, że poszczególne nasi pracownicy na kierowniczych stanowiskach pozwalali sobie, zwłaszcza w związku z akcją scalania drobnych kolchozów na niewłaściwy konsumpcyjny stosunek do zagadnień budownictwa kolchozowego. Proponowali oni, by przeprowadzić forsowną akcję masowego łączenia wsi w wielkie osiedla kolchozowe, oddać na rozbiórkę wszystkie stare zabudowania kolchozowe i domy kolchoźników i stworzyć w nowych miejscach wielkie „osiedla kolchozowe”, „miasta kolchozowe”, „agromiasta”, traktując to jako najważniejsze zadanie na polu organizacyjno-gospodarczego umocnienia kolchozów. Błąd tych towarzyszy polega na tym, że zapomnieli o głównych produkcyjnych zadaniach kolchozów i wysuwali na pierwszy plan wtórne w stosunku do tamtych zadań konsumpcyjne, zadania w dziedzinie warunków bytu w kolchozach. Zagadnienie warunków bytu mają niewątpliwie ważne znaczenie, ale są to bądź co bądź zagadnienia wtórne, podrzędne, a nie główne i mogą być pomyślnie rozwiązane tylko na gruncie rozwiniętej produkcji społecznej. Zapominanie o głównych zadaniach produkcyjnych lub ich pomniejszanie może zwiększać całą naszą praktyczną robotę na wsi na niewłaściwe tory, utrudnić dalszy rozwój kolchozów i wyrządzić szkodę zarówno samej sprawie organizacji warunków bytu, jak i całej sprawie budownictwa socjalistycznego. Partia podjęła w porę kroki w celu przewyższenia tych niesłusznych tendencji w dziedzinie budownictwa kolchozowego. Organy partyjne, radzieckie i rolnicze obowiązane są nadal stale troszczyć się o umocnienie i rozwój społecznej gospodarki kolchozów, która jest główną siłą kolchozów, i na tej podstawie zapewniać wzrost towarowości produkcji kolchozowej oraz dalsze podnoszenie dobrobytu materialnego i w ogóle warunków bytu kolchoźników.

Dalej, należy podkreślić, że w wielu kolchozach i sowchozach rozpowszechniła się szeroko praktyka tworzenia pomocniczych przedsiębiorstw produkcji cegły, dachówek i innych wyrobów przemysłowych. Doświadczenie wykazało, że podnosi to koszty materiałów budowlanych i wyrobów przemysłowych i — co najważniejsze — odciąga kolchozy i sowchozy od rozwiązywania zadań produkcji rolnej i stanowi hamulec w rozwoju rolnictwa. Trzeba zmienić stan ten rzeczy i skoncentrować wszystkie wysiłki kolchozów i sowchozów całkowicie na dalszym rozwoju wielokierunkowej produkcji rolnej, aby wykorzystać jak najpełniej ich możliwości gospodarcze i warunki naturalne dla wszechstronnego zwiększenia produkcji zboża, bawełny, buraka cukrowego, lnu, ziemniaków, mięsa, mleka, jaj, wełny, warzyw, owoców, herbaty i innych artykułów rolniczych. Co się zaś tyczy materiałów budowlanych i innych wyrobów przemysłowych, to nasz przemysł państwowy i spółdzielczy wytwórcza mógą i obowiązane są zaopatrywać całkowicie w to wszystko kolchozy i sowchozy po niższych cenach.

Dalej, trzeba przyznać, że wciąż jeszcze zdarzają się wypadki trwonienia mienia kolchozowego i inne wykroczenia przeciwko statutowi artykułu rolniczego. Niektórzy pracownicy organów partyjnych, radzieckich i rolniczych, zamiast stać na straży interesów społecznej gospodarki kolchozów, zajmują się sami rozkradaniem mienia kolchozowego, wkraczając na drogę jaskrawego gwałcenia praw radzieckich, na drogę samowoli i bezprawia w stosunku do kolchozów. Wykorzystując swe stanowisko służbowe, pracownicy tacy zajmują grunty społeczne, zmuszają zarządy i przewodniczących kolchozów do wydawania im bezpłatnie lub po niskich cenach zboża, mięsa, mleka i innych produktów, do wymiany należącego do nich mało produktywnego bydła na wysoko produktywnie, bardziej wartościowe bydło kolchozowe itp. Wszystkie te antykolchozowe, antypaństwowe poczynania wyrządzają poważną szkodę chłopstwu kolchozowemu, hamują dalsze organizacyjno-gospodarcze umacnianie kolchozów i podważają autorytet partii i państwa radzieckiego. Należy zdecydowanie położyć kres gwałceniu statutu artykułu rolniczego, a osoby winne rozkradaniu mienia kolchozowego karać z całą surowością praw państwa socjalistycznego jako wrogów ustroju kolchozowego.

Dalej, trzeba podkreślić, że organy partyjne, radzieckie i rolnicze nie zajmują się w dostatecznym stopniu tak ważnymi zagadnieniami jak organizacja pracy w kolchozach. Jak wiadomo, w kwestiach związanych z organizacją pracy w kolchozach niektórzy pracow-

nicy na kierowniczych stanowiskach uprawiali niesłuszną politykę tworzenia w kolchozach osobobnych ogniw i likwidowania brygad produkcyjnych, co w praktyce było wymierzone przeciwko mechanizacji gospodarki zbożowej i prowadziło do osłabienia kolchozów. Dokonano już pracy nad zlikwidowaniem tych błędów i wypaczeń, pozwoliła usprawnić w znacznej mierze organizację pracy w kolchozach i umocnić brygadę produkcyjną. Mimo to istnieją jeszcze w tej dziedzinie istotne niedociągnięcia. W wielu kolchozach brygady produkcyjne nie mają stałego składu; brygadom nie przydziela się na stałe środków produkcji, co powoduje brak odpowiedzialności osobistej; na skutek nieudolnego kierownictwa marnuje się wiele czasu roboczego, co obniża wydajność pracy kolchoźników i powoduje, że roboty rolne nie są wykonywane w terminie. Organy partyjne, radzieckie i rolnicze obowiązane są troszczyć się codziennie o usprawnienie organizacji pracy w kolchozach.

Należy wprowadzić w kolchozach bardziej progresywny system podziału dochodów, tak, by podział dochodów artykułu między jego członków odbywał się według ilości zaliczonych danemu kolchoźnikowi dniówek obrachunkowych w bezpośredniej zależności od faktycznej ilości produktów rolnych zebranych przez brygadę, ogniuwo lub poszczególne kolchoźników. Umożliwi to znaczne podniesienie wydajności pracy kolchoźników ostateczną likwidację polityki zrównywania zarobków i przyczyni się do dalszego podniesienia wartości dniówki obrachunkowej.

Następnie trzeba stwierdzić, że w kierowaniu rolnictwem nie zostało jeszcze zlikwidowane szablono, formalne podejście do rozwiązywania wielu praktycznych zagadnień. Zdarza się nieraz, że ludzie pełniący kierownicze funkcje w aparacie partyjnym, radzieckim oraz administracji rolnej, nie licząc się z konkretnymi warunkami terenu, udzielają dla wszystkich rejonów, kolchozów, MTS i sowchozów jednakowych instrukcji z dziedziny agrotechniki, hodowli, organizacji pracy i innych zagadnień gospodarki rolnej; instrukcje takie, słuszne i potrzebne dla jednych rejonów i gospodarstw, okazują się często bezużyteczne, a czasem nawet szkodliwe, gdy chodzi o inne reiony i gospodarstwa. Wśród pracowników partyjnych, radzieckich i administracji rolnej jest jeszcze немало również takich ludzi, którzy wyrokują o gospodarce rolnej i usiłują kierować nią, biorąc za punkt wyjścia tzw. przeciętne wskaźniki. Pracownicy ci sądzą o urodzajności według danych przeciętnych, o produktywności hodowli — również według przeciętnych wskaźników. Zadowolając się danymi przeciętnymi, nie można dostarczyć pozostających w tyle rejonów, kolchozów, sowchozów, w których sprawy idą źle, nie można zastosować w porę skutecznych środków pomocy im z niezbędna pomocą; z drugiej strony poprzez przeciętne dane nie można dostrzec tych rejonów, kolchozów, sowchozów, które wysunęły się znacznie naprzód, dla których zadania oparte na przeciętnych wskaźnikach nie są zadaniami mobilizującymi, lecz ciągną je wstecz, hamują ich rozwój.

Należy wreszcie wspomnieć o istnieniu istotnych braków w dziedzinie zastosowania w rolnictwie osiągnięć nauki i produkcyjnego doświadczenia. Mamy wiele produkcyjnych kolchozów, MTS i sowchozów, tysiące przodków rolnictwa, którzy tworzą stosując osiągnięcia nauki, uzyskują poważne wyniki w podnoszeniu plonów i zwiększaniu produktywności hodowli. Wciąż jednak istnieje niezadowolający stan w dziedzinie nauki i doświadczenia w produkcji kolchozowej i sowchozowej. Nasza nauka rolnicza wniosła wielki wkład do sprawy rozwoju gospodarki rolnej. Zdemaskowane zostały i rozgromione antynaukowe, reakcyjne teorie w nauce rolniczej, i rozwija się ona obecnie na jedynie słusznej — materialnej i technicznej, miczurinowskiej podstawie, ubrającej naszych pracowników w ich działalność w dziedzinie rozwoju rolnictwa. Ale, pomimo istniejących osiągnięć, nauka rolnicza wciąż jeszcze nie nadąża za potrzebami produkcji kolchozowej i sowchozowej. Socjalistyczny system rolnictwa otwiera przed nauką szerokie pole działania, pozwala na szybką popularyzację osiągnięć nauki i przedniego doświadczenia, czyni je dorobkiem wszystkich kolchozów, MTS i sowchozów. Niezmiernie ważny obowiązek organów partyjnych, radzieckich i rolniczych polega na tym, by jak najusilniej rozwijać tworząc inicjatywę uczonych i praktyków, pomnażać szeregi mistrzów wysokich urodzajów i wysokiej produktywności hodowli, popierać wszystko co produkujące, postępowe, szybko stosować we wszystkich gałęziach produkcji kolchozowej i sowchozowej osiągnięcia nauki i produkcyjnego doświadczenia w dziedzinie gospodarki rolnej.

Towarzysze! Cieszymy się wszyscy z ogromnego rozwoju naszego socjalistycznego rolnictwa. Nasza produkcja rolnicza i hodowlana znajduje się obecnie w okresie nowego potężnego rozkwitu. Nie ulega wątpliwości, że w najbliższych latach nasze kolchozy, ośrodki maszynowo - traktorowe, sowchozy, bogato wyposażone pod względem technicznym, osiągną jeszcze wspaniałe sukcesy w rozwoju gospodarki rolnej, i kraj nasz będzie posiadał obfite źródła żywnościowych dla ludności i w pełni, pod dostatkiem surowców dla szybko rosnącego przemysłu lekkiego (*dlugotrwałe oklaski*).

DALSZY CIĄG REFERATU TOW. G. M. MALENKOWA PODAMY W DNIU JUTRZEJSZYM.

Dla realizacji PROGRAMU FRONTU NARODOWEGO

Przewodniczący Prezydium Rady Najwyższej ZSRR M. Szwernik przybył do Berlina na czele radzieckiej delegacji rządowej

Dnia 5 bm., w związku z uroczystościami, związanymi z trzecią rocznicą proklamowania Niemieckiej Republiki Demokratycznej przybyła do Berlina delegacja rządowa Związku Radzieckiego z przewodniczącym Prezydium Rady Najwyższej ZSRR M. Szwernikiem na czele. Wraz z nim przybyli członkowie delegacji: rektor Moskiewskiego Uniwersytetu Państwowego, członek Akademii Nauk ZSRR I. Pietrowski i ambasador nadzwyczajny i pełnomocny, szef misji dyplomatycznej ZSRR przy rządzie NRD — I. Iljiczow.

NRD ostoją w walce narodu niemieckiego o jedność, suwerenność i pokój

Uroczysta akademie w Berlinie z okazji Święta Narodowego NRD

6 bm., w przeddzień trzeciej rocznicy proklamowania Niemieckiej Republiki Demokratycznej, odbyła się w wielkiej sali Opery Państwowej w Berlinie uroczysta akademie.

Przemówienie premiera J. Cyrankiewicza

Szef polskiej delegacji rządowej premier Józef Cyrankiewicz wygłosił w Berlinie na uroczystej akademii z okazji Święta Narodowego NRD przemówienie, w którym powiedział m. in.:

W imieniu prezydenta Bolesława Bieruta, w imieniu rządu polskiego, w imieniu narodu polskiego składam w trzecią rocznicę utworzenia Niemieckiej Republiki Demokratycznej i narodowi niemieckiemu najserdeczniejsze, przyjacielskie pozdrowienia i życzenia. Życzymy wam dalszych sukcesów i zwycięstw w umacnianiu Niemieckiej Republiki Demokratycznej. Niech rozkwitła NRD, państwo niemieckie, którego rozwój zwiększa siłę państwa, będące ostoją w walce o zjednoczenie, pokojowe, demokratyczne Niemcy — potężna zapora na drodze imperialistów amerykańskich i neohitlerowskich militarystów, usiłujących ujarzmić naród niemiecki i wykorzystać go jako swoje narzędzie dla swych brudnych celów. Życzymy wam, działaczom NRD, życzymy wszystkim bojownikom o pokój, demokrację i postęp w Niemczech, aby wasza wytrwa-

ła, konsekwentna walka o dobro narodu niemieckiego, o zjednoczenie Niemiec na gruncie demokracji i pokoju została uwieczniona zasłużonym powołaniem. Jest to bowiem walka, od której zależy zarówno przyszłość narodu niemieckiego i przyszłość jego pokojowego budownictwa, jako też przyszłość pokojowego budownictwa wszystkich narodów.

Przemówienie premiera J. Cyrankiewicza

Szef polskiej delegacji rządowej premier Józef Cyrankiewicz wygłosił w Berlinie na uroczystej akademii z okazji Święta Narodowego NRD przemówienie, w którym powiedział m. in.:

W imieniu prezydenta Bolesława Bieruta, w imieniu rządu polskiego, w imieniu narodu polskiego składam w trzecią rocznicę utworzenia Niemieckiej Republiki Demokratycznej i narodowi niemieckiemu najserdeczniejsze, przyjacielskie pozdrowienia i życzenia. Życzymy wam dalszych sukcesów i zwycięstw w umacnianiu Niemieckiej Republiki Demokratycznej. Niech rozkwitła NRD, państwo niemieckie, którego rozwój zwiększa siłę państwa, będące ostoją w walce o zjednoczenie, pokojowe, demokratyczne Niemcy — potężna zapora na drodze imperialistów amerykańskich i neohitlerowskich militarystów, usiłujących ujarzmić naród niemiecki i wykorzystać go jako swoje narzędzie dla swych brudnych celów. Życzymy wam, działaczom NRD, życzymy wszystkim bojownikom o pokój, demokrację i postęp w Niemczech, aby wasza wytrwa-

Wiesiek SKOLNICKI z Zakładów im. Janka Krasickiego

Dla Wiesia Skolnickiego miłość Ojczyzny łączy się zawsze z planami produkcyjnymi. Skończył zawodową podróż w okresie, gdy dobiegła końca realizacja planu 3-letniego, planu odbudowy Ojczyzny. Patrzył wtedy na powstające z gruzów zakłady pracy i rozumiał, że w szkole uczył się po to, by w przyszłości stanąć w szeregu realizatorów następnego planu — planu rozbudowy.

Przemówienie premiera J. Cyrankiewicza

Szef polskiej delegacji rządowej premier Józef Cyrankiewicz wygłosił w Berlinie na uroczystej akademii z okazji Święta Narodowego NRD przemówienie, w którym powiedział m. in.:

W imieniu prezydenta Bolesława Bieruta, w imieniu rządu polskiego, w imieniu narodu polskiego składam w trzecią rocznicę utworzenia Niemieckiej Republiki Demokratycznej i narodowi niemieckiemu najserdeczniejsze, przyjacielskie pozdrowienia i życzenia. Życzymy wam dalszych sukcesów i zwycięstw w umacnianiu Niemieckiej Republiki Demokratycznej. Niech rozkwitła NRD, państwo niemieckie, którego rozwój zwiększa siłę państwa, będące ostoją w walce o zjednoczenie, pokojowe, demokratyczne Niemcy — potężna zapora na drodze imperialistów amerykańskich i neohitlerowskich militarystów, usiłujących ujarzmić naród niemiecki i wykorzystać go jako swoje narzędzie dla swych brudnych celów. Życzymy wam, działaczom NRD, życzymy wszystkim bojownikom o pokój, demokrację i postęp w Niemczech, aby wasza wytrwa-

Polska delegacja rządowa przybyła do Berlina na uroczystości trzeciej rocznicy proklamowania NRD

Dnia 5 bm. przybyła do Berlina polska delegacja rządowa na uroczystości, związane z trzecią rocznicą proklamowania Niemieckiej Republiki Demokratycznej. W skład delegacji wchodzi: premier Józef Cyrankiewicz, przewodniczący CRZZ Wiktor Kłostewicz i przewodnik

Wystawa w Moskwie poświęcona XIX Zjazdowi WKP(b)

W salach biblioteki Akademii Nauk ZSRR w Moskwie otwarta została wystawa poświęcona XIX Zjazdowi WKP(b). Liczne ekspozycje ilustrują gigantyczne osiągnięcia kraju radzieckiego we wszystkich dziedzinach gospodarki narodowej i kultury. Wielka mapa ilustruje rozmieszczenie sił produkcyjnych w pięćdziesiąt lat. Liczne dokumenty i ekspozycje odzwierciedlają realizację stali-

Naród chiński gorąco przyjął podpisanie umowy chińsko-mongolskiej

W artykule wstępnym pt. „Dalszy rozwój przyjaznych stosunków wzajemnych między Chinami a Mongolią” dziennik „Zenminzhabao” podkreśla, że umowa o współpracy gospodarczej i kulturalnej między Chinami a Mongolską Republiką Ludową przyczyni się do dalszego rozwoju i zacieśnienia przyjaznych stosunków między obydwoma krajami. Pisząc o tradycjach przyjaźni mongolsko-chińskiej, dziennik podkreśla, że

Uroczysty koncert w Warszawie z okazji Święta Narodowego NRD

6 bm. w przeddzień Święta Narodowego Niemieckiej Republiki Demokratycznej odbył się w Teatrze Narodowym w Warszawie uroczysty koncert, zorganizowany przez Komitet Współpracy Kulturalnej z Zagranicą. Na uroczystości przybyli m. in. członkowie Biura Politycznego KC PZPR, członkowie Rządu, szef Misji Dyplomatycznej NRD

Wiesiek Skolnicki

Wiesiek Skolnicki, pracownik Zakładów im. Janka Krasickiego, wyraża swoje głębokie przekonanie, że realizacja planu 3-letniego jest nieodzownym warunkiem odbudowy Ojczyzny. Wierzy, że dzięki współpracy z narodem niemieckim i przyjaźni z narodem polskim, Niemcy osiągną zjednoczenie i pokój.

WYDAWCA: Zarząd Główny Związku Młodzieży Polskiej, REDAGUJE: Komitet. Naczelny RSW „Prasa”, ADRES REDAKCJI: Warszawa, Al. J. Armii WP 11. TELEFONY: Cent.: 5-09-81, 5-36-81, 5-75-24, Red. Naczelny: 5-75-61, 5-75-62, 5-75-63, 5-75-64, 5-75-65, 5-75-66, 5-75-67, 5-75-68, 5-75-69, 5-75-70, 5-75-71, 5-75-72, 5-75-73, 5-75-74, 5-75-75, 5-75-76, 5-75-77, 5-75-78, 5-75-79, 5-75-80, 5-75-81, 5-75-82, 5-75-83, 5-75-84, 5-75-85, 5-75-86, 5-75-87, 5-75-88, 5-75-89, 5-75-90, 5-75-91, 5-75-92, 5-75-93, 5-75-94, 5-75-95, 5-75-96, 5-75-97, 5-75-98, 5-75-99, 5-75-100.

PRENUMERATA I KOLPORTAZ: PPK „Ruch”, Oddział w Warszawie, Srebrna 12. Tel. centr. 5-04-21, 22, 30. **WARUNKI PRENUMERATY:** mies. — 1,50 zł. kwart. — 5,40 zł. półrocznie — 10,80 zł. rocznie — 21,60 zł. Zamówienia i wpłaty na prenumeratę zlecać przynajmniej wszystkie urzędy pocztowe oraz listonosze. Zamówienia zbiorowe na prenumeratę zlecać przynajmniej wszystkie miejscowe oddziały i Delegatury PPK „Ruch”.

Redakcja „Sztandaru Młodych” Warszawa. **W** odpowiedzi na apel towarzyszy z Zakładów im. Dymitrowa pragniemy zapoznać Was z przebiegiem wykonania zobowiązań w naszych Zakładach. **Popierając Program Wyborczy Frontu Narodowego i dla uczczenia XIX Zjazdu WKP(b)** podjęliśmy wiele zobowiązań produkcyjnych: 1. Młodzież Oddziału Tkalni postanowiła wyrobić do dnia wyborów 2 miliony 315 tysięcy wątków ponad plan, 2. młodzieżowa załoga przedziału postanowiła wyprodukować dodatkowo 560 kg przędzy, 3. towarzysze z Oddziału Przygotowawczego podjęli się przygotować ponad plan 561 kg niedoprzędu. **W dniu 1 października** przeprowadziliśmy pierwszą kontrolę wykonania podjętych przez nas zobowiązań i stwierdziliśmy, że na dzień 27 września: 1. towarzysze z Oddziału Tkalni wyprodukowali już 850 tys. wątków ponad plan, 2. towarzysze z przedziału wykonali dodatkowo 180 kg przędzy, 3. towarzysze z Oddziału Przygotowawczego wykonali 80 kg niedoprzędu. 4. brigady im. Janka Krasickiego, Hanki Sawickiej, Lidii Korabelnikowej i Wandy Wasilewskiej z czerowni wykonały swoje zobowiązanie z nadwyżką, cerując 3 tys. 356 m tkaniny zamiast przewidzianych w zobowiązaniu 2 tys. m. Brigady te podjęły dodatkowe zobowiązanie, w którym postanowiły wycerować jeszcze 2 tys. 70 m tkaniny. **Wiele naszych brigad produkcyjnych** podjęło dodatkowe zobowiązania, aby szybciej wykonać nasze plany produkcyjne, aby przyspieszyć rozpoczęcie budowy wspaniałych obiektów planu 5-letniego. **Żebyśmy mogli jednak podwyższyć** nasze zobowiązania musimy je skutecznie kontrolować. Nie wiemy jednak dobrze, jakie najlepiej stosować sposoby tej kontroli. **Prosimy towarzyszy z Częstochowskich Zakładów Przemysłu Włניanego** do podzielenia się z nami swoimi doświadczeniami z kontroli wykonania zobowiązań. **Zarząd Zakładów ZMP przy ZPW im. Niedzielskiego w Łodzi**

Tak stary Ojczanie WIESIEK SKOLNICKI

META BORST

Członek Centralnej Rady Wolnej Młodzieży Niemieckiej

Młodzież Niemieckiej Republiki Demokratycznej ofiarnym budowniczym socjalizmu

(Artykuł napisany specjalnie dla „Sztandaru Młodych”)

Planowa budowa socjalizmu otwiera przed młodzieżą w Niemieckiej Republice Demokratycznej perspektywę szerszego życia. Historyczne uchwały II Konferencji Partyniej Niemieckiej Socjalistycznej Partii Jedności posiadają dla całego narodu niemieckiego decydujące znaczenie.

„Polityczne i ekonomiczne warunki, jak również świadomości klasy robotniczej i większości pracujących są tak dalece rozwinięte, że budowa socjalizmu stała się podstawowym zadaniem w Niemieckiej Republice Demokratycznej. Naród niemiecki, który dał światu genialnych uczonych, twórców naukowego socjalizmu Karola Marksa i Fryderyka Engelsa, urzeczywistni pod przewodnictwem klasy robotniczej wielkie idee socjalizmu”.

Najlepszy z szeregu młodzieży robotniczej odpowiedzialni za słowa zobowiązaniami — przez dobre wyniki pracy i wyteżoną naukę przyczynić się do wykonania naszego planu pięcioletniego, do budowy socjalizmu. Np. brigadziści rębacy, członkowie FDJ, Bohater Pracy Hans Bleich wykonał już w dniu 16 września zadania produkcyjne piętego roku planu 5-letniego. Razem ze swoją brigadą młodzieżowa została przez Centralną Radę FDJ przedstawiona do Nagrody Państwowej.

Decydujące znaczenie dla zwycięstwa pokoju, jedności, demokracji i socjalizmu ma wielka pomoc i poparcie, udzielane naszemu narodowi przez Związek Radziecki.

Wzajemne porozumienie się Niemców jest podstawą pokojowego przywrócenia jedności naszej Ojczyzny. Odpowiednio do propozycji noty radzieckiej sprawie jedności Niemiec musi być rozstrzygnięta przez sam naród niemiecki.

W Niemieckiej Republice Demokratycznej istnieją już obiekty, które pozwalają młodzieży stworzyć sobie obraz przyszłych Niemiec socjalistycznych. Bohaterskie czyny naszych młodych robotników i techników przy budowie Kombnatu Hutniczego, „Wschód” umożliwiły niedawno przedterminowe uruchomienie trzeciego wielkiego pieca. Organizacja Wolnej Młodzieży Niemieckiej objęła za przykładem komsomolców, za przykładem ZMP-owców w Nowej Hucie i Dymitrowskiego Związku Młodzieży w Dymitrowgradzie, szefostwo nad tym najważniejszym obiektem planu 5-letniego. **Kombinat hutniczy „Wschód” stworzy przy pomocy radzieckiej rudy i polskiego węgla podstawę naszej produkcji żelaza.** Tam, gdzie przed rokiem stały jeszcze sosny i leżało małe miasteczko prowincjonalne — Fürstenberg, rośnie dziś gigant przemysłowy z 8 grupami wielkich pieców. W pobliżu tego zakładu wzrosło nasze pierwsze socjalistyczne miasto. Najlepsze brigady murarskie, a wśród nich wielu młodych robotników, budują tutaj piękne i wygodne mieszkania dla ludzi pracy, domy kultury i place sportowe dla młodzieży.

Dalszym wspaniałym przykładem tego, co oznacza socjalizm dla ludzi pracy, dla młodzieży — jest pierwsza socjalistyczna ulica Niemiec — **Aleja Stalina w Berlinie.** Nigdy nie istniały w Niemczech tak wspaniałe budowle dla robotników i inteligencji pracującej.

Chłopcy i dziewczęta w NRD rozumieją coraz lepiej, że dla budowy socjalizmu wartość dobrze pracować i dobrze się uczyć. Dla naszych pionierów i uczniów otwarto w tym roku, w pięknej okolicy jeziora Werbellin, najładniejszą dotychczas republikę pionierską im. Wilhelma Piecka. Po zakończeniu wszystkich prac znajdzie tam radość i odpoczynek 20.000 dzieci.

„Nowe w sytuacji polega na tym, że musimy zrobić wszystko, by opanować najbardziej produkcyjne metody pracy, najbardziej produkcyjną naukę, wzmocnić siłę naszego państwa i równocześnie wyuczyć się sztuki wojennej, by bronić naszej Ojczyzny”.

Po to, by młodzież mogła wziąć pełny udział w budowie socjalizmu, utworzono w NRD organizację „Służba dla Niemiec”. Zgłoszili się już dziesiątki tysięcy młodych ludzi, by w brigadach „Służby dla Niemiec” pracować na włożonych odcinkach budownictwa socjalistycznego.

„Nasza młodzież dobrze rozumiała słowa Generalnego Sekretarza SED Waltera Ulbrichta, który powiedział w czasie obrad IV Parlamentu FDJ: „Nowe w sytuacji polega na tym, że musimy zrobić wszystko, by opanować najbardziej produkcyjne metody pracy, najbardziej produkcyjną naukę, wzmocnić siłę naszego państwa i równocześnie wyuczyć się sztuki wojennej, by bronić naszej Ojczyzny”.

1. zdobyć jak najwięcej wiedzy o historii naszego narodu i historii ruchu robotniczego; 2. przyswoić sobie nieocenione doświadczenia

A Ty?

Redakcja „Sztandaru Młodych” Warszawa. **W** odpowiedzi na apel towarzyszy z Zakładów im. Dymitrowa pragniemy zapoznać Was z przebiegiem wykonania zobowiązań w naszych Zakładach. **Popierając Program Wyborczy Frontu Narodowego i dla uczczenia XIX Zjazdu WKP(b)** podjęliśmy wiele zobowiązań produkcyjnych: 1. Młodzież Oddziału Tkalni postanowiła wyrobić do dnia wyborów 2 miliony 315 tysięcy wątków ponad plan, 2. młodzieżowa załoga przedziału postanowiła wyprodukować dodatkowo 560 kg przędzy, 3. towarzysze z Oddziału Przygotowawczego podjęli się przygotować ponad plan 561 kg niedoprzędu. **W dniu 1 października** przeprowadziliśmy pierwszą kontrolę wykonania podjętych przez nas zobowiązań i stwierdziliśmy, że na dzień 27 września: 1. towarzysze z Oddziału Tkalni wyprodukowali już 850 tys. wątków ponad plan, 2. towarzysze z przedziału wykonali dodatkowo 180 kg przędzy, 3. towarzysze z Oddziału Przygotowawczego wykonali 80 kg niedoprzędu. 4. brigady im. Janka Krasickiego, Hanki Sawickiej, Lidii Korabelnikowej i Wandy Wasilewskiej z czerowni wykonały swoje zobowiązanie z nadwyżką, cerując 3 tys. 356 m tkaniny zamiast przewidzianych w zobowiązaniu 2 tys. m. Brigady te podjęły dodatkowe zobowiązanie, w którym postanowiły wycerować jeszcze 2 tys. 70 m tkaniny. **Wiele naszych brigad produkcyjnych** podjęło dodatkowe zobowiązania, aby szybciej wykonać nasze plany produkcyjne, aby przyspieszyć rozpoczęcie budowy wspaniałych obiektów planu 5-letniego. **Żebyśmy mogli jednak podwyższyć** nasze zobowiązania musimy je skutecznie kontrolować. Nie wiemy jednak dobrze, jakie najlepiej stosować sposoby tej kontroli. **Prosimy towarzyszy z Częstochowskich Zakładów Przemysłu Włניanego** do podzielenia się z nami swoimi doświadczeniami z kontroli wykonania zobowiązań. **Zarząd Zakładów ZMP przy ZPW im. Niedzielskiego w Łodzi**